

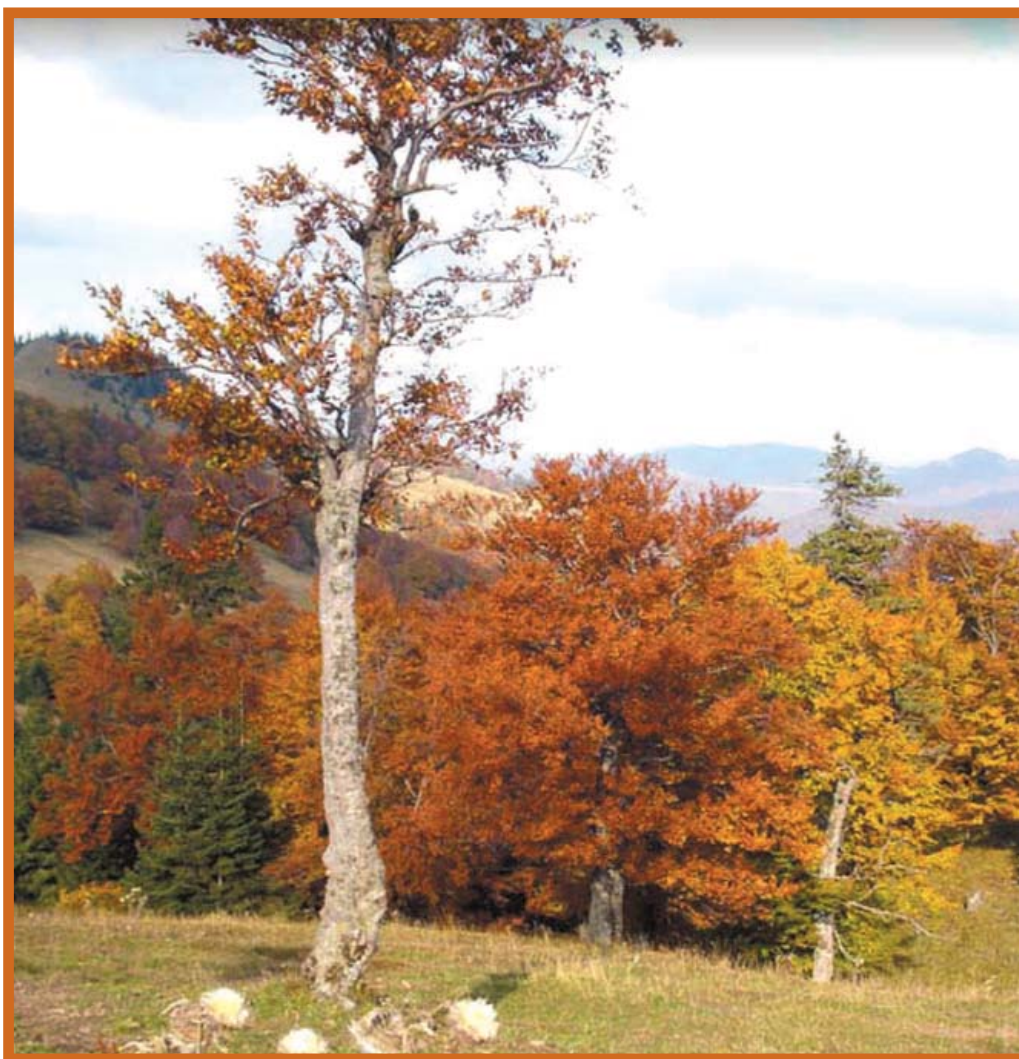
KREŠŤAN

ČASOPIS PRE PESTOVANIE DUCHOVNÉHO ŽIVOTA

ROČNÍK 8

NOVEMBER 2009

ČÍSLO 12

„A všetkému sa priblížil koniec.“
(1Pt 4,7)

OBSAH

Úvod

A všetkému sa priblížil koniec 3

Zotrúvali v učení apoštolov a v spoločnom bratskom obecenstve – viera pôsobiaca skrze lásku

Božie dielo trvá naveky (<i>J. Kurz</i>)	4
Pokoj (<i>Večný život</i>)	5
Náš Boh je spaľujúci oheň (<i>Večný život</i>)	6
Svedectvo Boha o Pánovi Ježišovi Kristovi (<i>M. Vyhnánek</i>)	7
Horolezec (<i>Amedeo Cencini</i>)	8
Päťoro súdov (<i>Ze slov pravdy a lásky</i>)	9
Blahoslavený človek, ktorý sa rozumne ... (<i>K. Kořínek</i>)	13
Každého druhu zlého sa chráňte (<i>Cestou životem</i>)	16
Nasledovať „ihlu“ (<i>Večný život</i>)	16
Nenoste bremená (<i>Ze slov pravdy a lásky</i>)	16
Bezúhonná cesta (<i>upravil J. Siracký</i>)	17
Cirkvi (alebo zbory) svätých (<i>J. Holiday</i>)	18
Ako sa pozná starší (<i>F. J. Křesina</i>)	21
Sú naše zbory biblické? (<i>R. Müller</i>)	22
Lavice (<i>Ze slov pravdy a lásky</i>)	23
Šallúmove dcéry (<i>Večný život</i>)	24
Všetko v Kristovi (<i>J. Šerfel</i>)	25

Zotrúvali pri lámaní chleba – osoba a dielo Pána Ježiša Krista

Tri veľké úlohy nášho Pána (*F. Butcher*) 26

Zotrúvali na modlitbách

Mnoho vládze modlitba spravodlivého (<i>B. Peters</i>)	28
Vzývanie (<i>M. Vyhnánek</i>)	30

Časopis KREŠŤAN zasielame každému zadarmo. Náklady na tlač a distribúciu sa uhrádzajú z dobrovoľných zbierok a príspevkov veriacich v Pána Ježiša Krista na č. účtu 262 482 8585/1100, osobne, alebo poštovou poukážkou na adresu redakcie. **Ďakujeme všetkým, ktorí na túto potrebu pamätali.**

KREŠŤAN, časopis Kresťanského zboru Bratislava

Redakcia: Kresťanský zbor v Bratislave, Tehelná 22, 831 03 Bratislava

Za redakciu zodpovedá: Miroslav Vyhnánek, Daniel Lešík, Ivan Opavský

Kontakt: e-mail; m.vyhnaneck@zoznam.sk tel.02/62314916

daniel.lesik@zoznam.sk tel.02/55561833

Distribúcia pre ČR: Vladimír Komárek, Tylova 167, 739 61 Třinec – Kanada

e-mail; vkomarek@centrum.cz

Časopis je evidovaný MK SR pod číslom EV1768/08

ISSN 1336 – 5142

ÚVOD

„A všetkému sa priblížil koniec.“ (1Pt 4,7)

Milí čitatelia, blíži sa záver roku 2009. Budeme opäť o jeden rok starší a bližšie ku koncu svojho života. Viem, že nikto rád nemyslí na svoju smrť. No výrok Písma je nepríjemne pravdivý: „**A všetkému sa priblížil koniec**“ (1Pt 4,7). Boh nás utvoril a narodením postavil na začiatok života. Vymeral nám presný počet dní, ktorý strávime na tomto svete a určil aj posledný deň, koniec života. Čas nás k nemu nezadržateľne približuje. Deň za dňom, rok po roku.

Keď je človek mladý, nevníma tok času, ktorý ho unáša ku koncu. Nevníma, že sa približuje koniec života, že ako to ktosi vyjadril: „**Život je postupné odumieranie.**“ Inak je to v strednom veku a inak

vyššom veku. Vtedy je už koniec zreteľný. Telo ho signalizuje svojou slabosťou, ochabnutosťou a vráskami. Vtedy už dáva človek za pravdu Bohu, ktorý prirovnal ľudské telo ku vädnúcej tráve: „**Lebo každé telo je ako tráva. A každá sláva človeka ako kvet trávy. Tráva uschla a jej kvet opadol, ale slovo Pánovo zostáva na veky**“ (1Pt 1,24-25). No človek všeobecne nemyslí pri

tomto výroku na seba. Myslí na tých starších pred sebou. Dáva síce za pravdu Písmu, ale iracionálne svoje telo z nej vyníma. Ešte sa ho to netýka. Priznávam sa, že aj ja. Keď som mal 20, 25, 30, 40, 45 rokov, vedel som, že každé telo je ako tráva podľa starších ľudí okolo mňa. A keďže moje telo ešte nenieslo znaky vädnúcej trávy a mňa sa tento fakt osobne nedotýkal, akosi som ani nečakal, že aj ja raz budem živý dôkaz pravdivosti

„Lebo každé telo je ako tráva. A každá sláva človeka ako kvet trávy. Tráva uschla a jej kvet opadol, ale slovo Pánovo zostáva na veky.“ (1Pt 1,24-25)

„Človeku je uložené raz zomrieť a potom súd.“ (Žd 9,27)

tohto výroku. A je to tak aj prirodzené. No Boh nám pripomína: „**Každé telo je ako tráva...**“ a „**všetkému sa priblížil koniec**“, aby sme nezabudli na svoju pomínutelnosť a smrteľnosť.

Prečo nám to pripomína? Kazí nám radosť zo života pripomínaním jeho konca? Nie! Ale Boh vie, akí sme ľahostajní voči smrti, akí krátkozrakí v nevere a oslepení hriechom! Pozná orientáciu ľudského života na hriech, telesný pôžitok, zábavu, ctibažnosť a pýchu. Pre tieto veci človek rád obetuje i vlastnú dušu. Premrhá svoj život. Nemyslí na svojho Stvoriteľa. Nedbá na svoje

hriechy. Neverí, že ho Boh bude súdiť za každú zlú myšlienku, zlý úmysel, zlé slovo a zlý skutok. Človek nemá miesto vo svojom živote pre Boha svojho Spasiteľa a nevedomky ide na Boží súd. Lebo tak je napísané: „**Človeku je uložené raz zomrieť a potom súd**“ (Žd 9,27). Preto Boh pripomína človeku jeho pomínutelnosť, aby nepremrhal svoj život v radovánkach, zostarel, zomrel a bol odsúdený.

Keď 31.12.2008 o polnoci nastal radosťný ošial, vo svetle týchto vážnych Božích slov sa mi javil taký nenáležitý, ako radosť odsúdeného na smrť z toho,

že sa zas o jeden deň priblížil ku smrti. Milí čitatelia, pomyslite na tieto Božie výroky 31. 12. 2009 o polnoci: „**Každé telo je ako tráva... Všetkému sa priblížil koniec ...je uložené raz zomrieť a potom súd.**“ A myslite na to, že ste zas o jeden rok bližšie k ich naplneniu.

Prečo nám to Boh hovorí? Pretože nechce, aby človek zomrel vo svojich hriechoch a potom počul zavrhujujúci výrok Pána Ježiša: „**Odíd' odo mňa, páchatel' nepravosti!**“ (Mt 7,23). Je napísané: „**Či**

mám azda záľubu v smrti bezbožného, hovorí Pán Hospodin, či azda nie v tom, aby sa odvrátil od svojich ciest a žil?“ (Ezechiel 18,23) A v Novom Zákone je napísané: **„...ktorý chce, aby všetci ľudia boli spasení a prišli k poznaniu pravdy“ (1Tm 2,4)**. A Boh to nielen chce, ale aj dal svojho Syna za naše hriechy. Kristus zomrel za bezbožných! **„Tak Boh dokazuje svoju lásku naproti nám, že keď sme ešte boli hriešnikmi, Kristus zomrel za nás.“ (R 5,8)** Zomrel, aby sa Boh spravodlivo zmiloval nad kajúcimi hriešnikmi, ktorí veria, že smrť Pána Ježiša bola kvôli nim, že krv Pána Ježiša ich očisťuje od hriechov a robí ich pred Bohom spravodlivými.

Milí čitatelia, len si uvážte, že aj vaše telo vädne ako tráva, aj vás onáša čas ku koncu života a potom príde smrť. A ak neuveríte v Pána Ježiša, svojho Spasiteľa, potom bude súd a vaše hriechy vás odnesú preč od Boha do večného zahynutia. Vložte dôveru do večne trvajúceho Božieho slova, pretože: **„Každé telo je ako tráva... ale slovo Pánovo zostáva na veky. A to je to slovo, ktoré sa vám zvestovalo.“ (1Pt 21,24-25)**

Za redakciu časopisu *Krešťan* Vám želim, aby sa Nový rok 2010 stal rokom Vášho spasenia.
Miroslav Vyhnanek

Zotrúvali v učení apoštolov a v spoločnom bratskom obecenstve - viera pôsobiaca skrze lásku

Úvahy o učení Pána Ježiša a Jeho apoštolov a prejavoch Božieho života v kresťanovi a prostredníctvom kresťana v rodine, miestnom zbore a medzi ľuďmi.

Josef Kurz

Príloha časopisu **Ze slov pravdy a lásky**

BOŽIE DIELO TRVÁ NA VEKY

Je málo ľudí, ktorí po sebe zanechajú nejaké dielo. Dielo totiž je oveľa viac než práca. Každý normálny človek pracuje a rád pracuje, ale len veľký človek je schopný vytvoriť dielo.

Dielo žije i po smrti tvorcu. Spomeňme si na Alešove kresby, Smetanovu hudbu, Myslbekove sochy, Březinove básne. Všetky tieto diela stále a stále hovoria k nášmu srdcu, sú nám útechou v ťažkých dobách a radosťou a chválou v každom čase.

Ale predsa o žiadnom z nich sa nedá povedať, že by trvalo naveky. To môžeme prehlásiť iba o jedinom diele – o diele Božom.

„Boh tak dokazuje svoju lásku naproti nám, že keď sme my ešte boli hriešnikmi, Kristus zomrel za nás.“ (R 5,8)

Nechceme tu hovoriť o diele stvorenia. Máme na mysli iné Božie dielo, ktorého sláva a krása ďaleko prevyšuje slávu stvorenia. Je to dielo môjho a tvojho spasenia.

Toto dielo zveril Boh svojmu milému Synovi, Pánovi Ježišovi, aby ho vykonal. Poslal Ho sem preto, aby dal svoj život ako výkupnú cenu za nás: **„...ako ani Syn človeka neprišiel, aby mu slúžili, ale aby slúžil a dal svoj život ako výkupné za mnohých.“ (Mt 20,28)**

Božia láska k nám poslala Pána Ježiša na kríž, ako nám potvrdzuje Písmo: **„Boh tak dokazuje svoju lásku naproti nám, že keď sme my ešte boli hriešnikmi, Kristus zomrel za nás.“ (R 5,8)** **„Lebo Kristus, keď sme ešte boli slabí, ešte za času zomrel za bezbožných.“ (R 5,6)**

Obeť Pána Ježiša je dielo Božej lásky k nám. Je to dielo vykúpenia. Má trvalú, večnú platnosť. Na základe tohto diela ťa

chce Boh prijať a spasiť. A preto v mene Pána Ježiša, ktorý zvolal na kríži: „**Je dokonané!**“ (J 19,30), dáva až podnes hlásať posolstvo vykúpenia, odpustenia hriechov, ktoré môžeš aj ty dostať vierou v Krista.

Apoštolí a prví kresťania spojovali odpustenie hriechov, svoje spasenie a ospravedlnenie s týmto Kristovým dielom. Ako si ho len cenili a hlásali ho! Aká krása tohto diela sa nám vyjavuje z ich spisov! O tom sa dočítaš v Biblii, vo svätom Písme. Obráť sa po svetlo do tejto knihy a spoj i svoje spasenie s týmto **navždy platným Božím dielom**, vykonaným prostredníctvom Pána Ježiša Krista za nás.

Časopis **Večný život**,
ročník V., marec – apríl 1972, číslo 2.

POKOJ

Aké sladké slovo pre človeka, keďže žije v prostredí svárov, nepokojov a vojen!

Možno o ničom inom ľudia nehovoria viac za posledné roky tak ako o pokoji. Človek túži po pokoji! Písmo svedčí pravdivo o ľudstve všeobecne: „**Nemajú pokoja, hovorí môj Boh, bezbožní.**“ (Iz 57,21)

Pretože ľudia nemajú pokoj s Bohom, nemôžu ho mať ani navzájom. Príčinou nepokoja medzi jednotlivcami a národami je bezbožnosť. Boh to vedel a preto, aby človeku umožnil prístup k Svojmu pokoji, najprv odstránil hriech. Preto poslal a obetoval svojho Syna. A výsledok z Jeho obetovania je pokoj: „**Skrze neho zmieril všetko, cieľom neho urobiac pokoj skrze krv jeho kríža.**“ (K 1,20) Sám Boh vytvoril pokoj! Dielom smrti Pána Ježiša je pokoj! Na toto dielo sa hodil len Pán Ježiš. On položil dobrovoľne svoj život, preliat svoju krv a tak vytvoril pokoj. On podstúpil za

„Skrze neho zmieril všetko, cieľom neho urobiac pokoj skrze krv jeho kríža.“
(K 1,20)

„Ospravedlnení sú z viery, máme pokoj bližít sa k Bohu skrze svojho Pána Ježiša Krista.“
(R 5,1)

ľudí spravodlivý trest, platil za ich dlhy. On vyhovel požiadavkám ako Božej spravodlivosti, tak i ľudskej potrebe pokoja. Hľa, na Pánovi Ježišovi Boh založil dokonalý večný pokoj!

No Kristus nielen urobil pokoj, ale On ho aj zvestoval a dodnes zvestuje ľuďom: „**A prišiel a zvestoval pokoj vám d'alekým a pokoj blízkym.**“ (Ef 2,17) Čo by nám to bolo platné, keby Kristus ten pokoj urobil a my by sme o ňom nevedeli? Pán Ježiš o tom vedel, preto keď ho urobil, prišiel a zvestoval: „**Pokoj vám! A keď to povedal, ukázal im svoje ruky aj svoj bok. A tak zaradovali sa učeníci, keď videli Pána.**“ (J 20,19-20) Táto Jeho zvesť je evanjelium pokoja. Je to posolstvo o vykonaní pokoja. Kto ho počuje a uverí Bohu, ten vyznáva: „**Ospravedlnení sú z viery, máme pokoj bližít sa k Bohu skrze svojho Pána Ježiša Krista.**“ (R 5,1) Toto je pokoj z Boha, Boží pokoj vytvorený skrze obeť Pána Ježiša Krista za naše hriechy. Preto je Pán Ježiš Písmom nazvaný menom Knieža pokoja

a Množiteľ pokoja: „**Lebo dieťa sa nám narodilo, syn nám je daný a kniežatstvo bude na jeho pleci a nazvú jeho meno: Predivný, Radca, Silný Boh, Udatný Hrdina, Otec Večnosti, Knieža pokoja. Množiteľovi toho kniežatstva a pokoji nebude konca. Sedieť bude na tróne Dávidovom a bude panovať nad jeho kráľovstvom, aby ho pevne postavil a založil na pevný základ súdom a spravodlivosťou odteraz až na veky. Horlivosť Hospodina Zástupcov to učiní.**“ (Iz 9,6-7)

Svet, ktorý Pána neprijme, nemôže mať tento pokoj. Či treba dokazovať, aký biedny je svet zmietaný nepokojom? Čo je platné ľuďom, že majú mnohé veci, keď nemajú Boží pokoj? No kto dosiahol tento pokoj s Bohom, ten je šťastný aj uprostred súženia na svete. Ako je to s tebou?

Časopis **Večný život**,
ročník V., máj – jún 1972, číslo 3.

NÁŠ BOH JE SPAĽUJÚCI OHEŇ

„Hľaďte, aby ste neodbili toho, ktorý hovorí! Lebo ak tamtí neušli odbijúc toho, ktorý hovoril na zemi slová božského zjavenia, tým menej my, ktorí sa odvraciamy od toho z nebies, ... lebo náš Boh aj je ohňom spaľujúcim.“ (Žd 12,25.29)

Toto je veľmi dôležitý pohľad na Boží charakter. Už v Starom Zákone je opísaný a Ján Krstiteľ povedal: **„Ktorý má svoju vejačku vo svojej ruke a prečistí svoje humno a zhromaždí svoju pšenicu do sypárne, ale plevy bude páliť neuhasiteľným ohňom.“** (Mt 3,12)

Počuli sme, že Boh je svetlo, Boh je láska, Boh je duch a teraz Ho Písmo pripodobňuje k spaľujúcemu ohňu. Slovo „spaľujúci“ nás vedie k dôsledkom tohto ohňa, ktorý hubí, strávi a ničí, lebo len Boh môže zničiť.

Oheň zničí aj pri súdnej stolici Kristovej všetok neužitočný materiál použitý na stavbe. Aké je slávne vidieť zničené hĺby dreva, sena, slamy v ohni tak, že po nich nezostane ani pamiatka, ktorá by rušila večnú blaženosť!

Máme tiež strašný oheň Božieho súdu, ktorý sa prejaví v deň Pánov: **„Lebo hľa, prichádza deň, ktorý horí ako pec, v ktorom budú všetci spurní a všetci, ktorí páchajú bezbožnosť slamou a spáli ich deň, ktorý príde, hovorí Hospodin Zástupcov, takže im neponechá ani koreňa, ani haluzi.“** (Mal 4,1) Tiež v 2. liste Petrovom 3,10 sa píše o tom dni: **„Ale príde deň Pánov ako zlodej v noci, v ktorý pomínú nebesia s rachotom a živly rozpálené**

ohňom sa rozplynú a zem i diela, ktoré sú na nej, zhoria.“ Boh očistí zem ohňom, spaľujúcim ohňom.

Posledný raz vidíme tento prejav Božieho charakteru v Zjavení 20,10: **„A diabol, ktorý ich zvädzal, bol uvrhnutý do jazera ohňa a síry, kde je šelma i falošný prorok a budú mučení dňom i nocou na veky vekov.“** Tým bude ukončený Boží súd nad úhlavným nepriateľom Božím i ľudským.

Často počuť otázku: „Prečo Boh nezničí diabla, keď je všemohúci a nechá ho konať zlo?“ Odpoveď znie, že Boh určil čas súdu, aj čas vykonania rozsudku súdu. Boh má svoj čas. Napokon nezničí existenciu diabla, ale ho uvrhne do večného ohňa, aby bol trápený dňom i nocou na večné veky.

Všimnime si slová: **„...diabol, ktorý ich zvädzal.“** On je vinný za záhubu

nespočetného množstva bytostí z Božieho stvorenia. Boh to vie a spravodlivo mu za to odplatí večným trestom. Nech sa naša obmedzená myseľ nepokúša posudzovať správnosť Božieho rozsudku. Boh nemá záľubu v odsúdení, no na úkor lásky neukráti spravodlivosť.

***Vo všetkých vlastnostiach je dokonalý a absolútny. Dokonalý v láske a dokonalý v súde. Keď predstupujeme pred takéhoto Boha a myslíme na oheň, ktorý čaká na každú bezbožnosť a nepravosť a že veriacim už nieto nijaké odsúdenie, peklo a večné trápenie, padneme pred Ním a ďakujeme v pokore za Pána Ježiša, ktorý podstúpil oheň Božieho súdu za naše hriechy, keď bol pre ne ukrižovaný. Preto môžeme v pokore vyznať: Niet odsúdenie pre mňa. Moje oči nikdy neužru trápenie a oheň.**

* redakčná úprava pôvodného textu kvôli zrozumiteľnosti

„Lebo hľa, prichádza deň, ktorý horí ako pec, v ktorom budú všetci spurní a všetci, ktorí páchajú bezbožnosť slamou a spáli ich deň, ktorý príde, hovorí Hospodin Zástupcov, takže im neponechá ani koreňa, ani haluzi.“ (Mal 4,1)

Áno, náš Boh je Svetlo, ktoré nám zjavuje náš stratený stav. Náš Boh je láska, ktorou dal Svojho Syna, aby zomrel za nás. Náš Boh je Duch, ktorému sa máme klaňať, ale je hrozný Boh pre nevercov, posmievačov, ľahostajných a váhavých.

Čitateľ! Aký je tvoj stav? Ak ešte nie si spasený, neodkladaj dosiahnuť pokoj s Bohom. Ak si už spasený, hľadaj, aby si upevňoval svoje povolanie a vývolenie.

Miroslav Vyhnánek

SVEDECTVO BOHA O PÁNOVI JEŽIŠOVI KRISTOVI

Pán Ježiš je Boh Stvoriteľ

- „Na počiatku bolo Slovo a to Slovo bolo u Boha a to Slovo bol Boh. Ten, to Slovo bolo na počiatku u Boha. Všetko povstalo skrze Neho...“
- „Boh stvoril všetko skrze Ježiša Krista.“
- „On povedal a stalo sa, rozkázal a postavilo sa.“
- „...ktorý nesie všetko slovom svojej moci...“
- „Vierou rozumieme, že sú veky ustrojené slovom Božím, áno, i tomu, že nie z viditeľných vecí povstalo to, čo sa vidí.“
- „Ty si, Pane, v počiatkoch založil zem a dielom tvojich rúk sú nebesia. Ony zahynú, ale ty vždy trváš, všetky zostarnú ako rúcho a zvinieš ich ako plášť a budú zmenené. Ale ty si ten istý a tvojim rokom nebude konca.“ (BIBLIA)

Pán Ježiš je večný Boh Stvoriteľ a Udrživateľ vesmíru i všetkých bytostí na nebi a na zemi. Nie ľudské teórie, ale božská moc Pána Ježiša vysvetľuje vznik

sveta a pôvod človeka. On povoláva k bytiu, aj odvoláva zo sveta.

Pán Ježiš je jediný Spasiteľ

- „Na svete bol a svet povstal skrze neho a svet ho nepoznal! Prišiel do svojho vlastného a jeho vlastní ho neprijali, Ale všetkým, ktorí ho prijali, dal právo a moc stať sa deťmi Božími, tým, ktorí veria v jeho meno.“
- „a porodí syna a nazveš jeho meno Ježiš, lebo On zachráni svoj ľud od ich hriechov.“
- „A nieto v inom nikom spasenia, lebo ani nieto iného mena pod nebom, ktoré by bolo bývalo dané niekomu medzi ľuďmi, v ktorom by sme mali byť spasení.“
- „...Syn človeka má právo a moc na zemi odpúšťať hriechy.“
- „...ktorý bol vydaný pre naše hriechy a vstal z mŕtvych pre naše ospravedlnenie. Ospravedlnení teda z viery, máme pokoj blížiti sa k Bohu skrze svojho Pána Ježiša Krista.“
- „Keď vyznávame svoje hriechy, verný je a spravodlivý, aby nám odpustil hriechy a očistil nás od každej neprávosti.“ (BIBLIA)

Jediný Pán Ježiš môže odpustiť hriechy kajúcemu hriešnikovi a darovať Božiu spravodlivosť. Jeho krv očisťuje svedomie a Jeho smrť odňala hriech sveta. Nejestvuje ani ďalší spasiteľ ani ďalšia možnosť očistenia.

Pán Ježiš je jediný Pán

- „Toho istého Ježiša vzkriesil Boh...“
- „Ale o Synovi hovorí: Tvoj trón, ó, Bože, na vek veku a berla tvojho kráľovstva berlou priamosti. Miloval si spravodlivosť a nenávidel si neprávosti. Preto ťa pomazal, ó, Bože, tvoj Boh olejom plesania nad tvojich účastníkov.“

- „*Sed' po mojej pravici, dokiaľ nepodložíš svojich nepriateľov za podnož tvojim nohám.*“
- „*Všetko poddal pod jeho nohy.*“
- „*...aby vyznal každý, že Ježiš Kristus je Pán na slávu Boha Otca.*“
- „*A Tomáš odpovedal a riekol mu: Môj Pán a môj Boh!*“
- „*Tento Ježiš, ktorý bol vzatý od vás hore do neba, príde tak, ako ste ho videli ísť do neba.*“
- „*Boh prehliadol časy nevedomosti, ale teraz zvestuje ľudom, všetkým, všade, aby činili pokánie, pretože ustanovil deň, v ktorom bude súdiť celý svet v spravodlivosti, v osobe muža, ktorého určil na to a podáva všetkým ľudom vieru, vzkriesiac ho z mŕtvych.*“ (BIBLIA)

Boh vzkriesil a posadil vedľa seba ako Pána a Boha iba Pána Ježiša Krista. Chce, aby sme Ho prijali a poslúchali. Boh opäť pošle svojho Syna na svet. Zruší všetky vlády a založí Božie kráľovstvo spravodlivosti a pokoja. Tam budú všetci, ktorí uverili Bohu, že Pán Ježiš Kristus je večný Boh Stvoriteľ, ich Spasiteľ a Pán.

Amedeo Cencini

HOROLEZEC

Jeden náruživý horolezec chcel zdolať vrchol vysokej hory v rekordnom čase. Začal zavčas rána, ale napriek všetkému odhodlaniu nepodarilo sa mu dosiahnuť vrchol do večera. Zotmelo sa a on ešte stále visel na stene a nevzdával sa. Napriek tme sa nezastavil a pokračoval vo výstupe do temných výšav. Naraz sa v previsé nesprávne uchytil a začal padať do hĺbky. V momente videl celý svoj život, videl i smrť a objal ho jej studený dych. V jej zovretí stratili všetky snahy a ambície význam. **Náhle však pocítil trhnutie a ostal visieť na lane, na jednom konci**

istenom v stene, na druhom konci upevnenom na jeho páse. V mrazivom vzduchu visel doslova medzi nebom a zemou. Vedel, že v tejto chvíli mu nikto z ľudí nemôže pomôcť. Z celého hrdla začal volať do hlbkej tmy a samoty: „*Bože, pomôž mi!*“ Situácia bola beznádejná, z ticha neprichádzala žiadna odpoveď, ale on tým väčšmi kričal:

„*Bože, zmiluj sa nado mnou!*“ Vtedy z nepreniknuteľného tmavého neba začul hlas:

„*Čo chceš, aby som ti učinil?*“

„*Zachráň ma, Bože!*“

„*Či veríš, že to môžem urobiť?*“

„*Áno Pane!*“

„*Nech sa ti stane podľa tvojej viery. Ak teda naozaj veríš, odrež sa z lana na ktorom visíš a pod' ku mne!*“

Rozhostilo sa hlboké ticho. Horolezec sa ešte mocnejšie privinul k svojmu lanu. A všetko zmĺklo v **čiernej tme**. Našli ho po niekoľkých dňoch v tej istej polohe, zmrznutého, v rukách pevne zvieral lano... necelé dva metre nad zemou.

Slepý Bartimeus

Potom prišli do Jericha. Pri ceste sedel slepý Bartimeus a žobral. A keď počul, že je to Ježiš Nazarejský, začal kričať a hovoriť: „*Ježišu, Synu Dávidov, zmiluj sa nado mnou!*“ Mnohí mu dohovárali, aby mlčal, ale on tým väčšmi kričal: „*Synu Dávidov zmiluj sa nado mnou!*“ Vtedy postál Ježiš a kázal ho zavolať...A on odhodiac svoj plášť vyskočil a išiel k Ježišovi. A Ježiš odpovedal a riekol mu: „*Čo chceš, aby som ti učinil?*“ A slepý mu povedal: „*Rabúni, žeby som videl.*“ Vtedy mu povedal Ježiš: „*Id', tvoja viera ťa uzdravila!*“ A hneď prezrel a išiel tou cestou za Ježišom.

Dvaja slepí

A keď išiel odtiaľ Ježiš, išli za ním dvaja slepí, ktorí kričali a hovorili: Zmiluj sa nad nami, Synu Dávidov! A keď vošiel do domu pristúpili k nemu. A Ježiš im povedal:

„Či veríte, že to môžem urobiť?“ A oni mu povedali: „Áno Pane!“ Vtedy sa dotkol ich oči a povedal: „Nech sa vám stane podľa vašej viery!“ A hneď sa im otvorili oči. (Mt 9,27-31)

**A Ježiš povedal: „Ja som prišiel na súd na tento svet, aby tí, ktorí nevidia, videli, a tí, ktorí vidia, boli slepí.“
J 9,39**

Správne rozdeľuj slovo pravdy

Časopis **Ze slov pravdy a lásky**,
ročník XIX., jún 1935, číslo 6.

PÄTORO SÚDOV

Názov „posledný súd“, ktorý sa hojne vyskytuje v náboženských spisoch, sa v Písme nenachádza vôbec.

Dr. Pentecost hovorí správne: „Je ošklivým zvykom, ktorý zaviedol tzv. kresťanský svet, hovoriť o súde ako o jedinej udalosti, ktorá sa má stať na konci sveta, kedy sa postavia všetky ľudské bytosti bez rozdielu, svätí a hriešnici, Židia i pohania, živí i mŕtvi pred veľkým bielym trónom, aby boli súdení. Táto myšlienka je učeniu Písma úplne cudzia.“

Písmo učí o piatich súdoch, ktoré môžeme rozlišovať:

- podľa predmetu súdu,
- podľa miesta súdu,
- podľa času súdu,
- podľa výsledku súdu.

1. Súd, ktorý sa týka veriacich

Predmet súdu:	Ich hriechy boli súdené.
ČAS:	rok 30 n.l.
MIESTO:	Golgota, kríž.
VÝSLEDOK:	Kristova smrť je ospravedlnením veriacich.

Citáty Písma:

- „A nesúc svoj kríž vyšiel von na miesto zvané Lebka, ktoré sa volá hebrejsky Golgota, kde ho ukrižovali...“ (J 19,17-18)
- „Ktorý sám vyniesol naše hriechy na svojom tele na drevo...“ (1Pt 2,24)
- „Lebo aj Kristus raz trpel a zomrel za hriechy, spravodlivý za nespravodlivých, aby nás priviedol k Bohu.“ (1Pt 3,18)
- „Lebo (Boh) toho, ktorý nepoznal hriechu učinil hriechom za nás, aby sme my boli spravodlivosťou v ňom“ (2K 5,21)
- „...ale teraz pri skonaní vekov zjavil sa raz navždy na odstránenie hriechu svojou obeťou.“ (Žd 9,26)
- „...učiniac si skrze samého seba očistenie od našich hriechov...“ (Žd 1,3)
- „A tak teraz už nielo nijakého odsúdenia tým, ktorí sú v Kristu Ježišovi...“ (R 8,1)
- „Ameň, ameň vám hovorím, že ten, kto čuje moje slovo a verí tomu, ktorý ma poslal, má večný život a nepríde na súd, ale prešiel zo smrti do života.“ (J 5,24)

Slovo „súd“ v tomto verši je to isté slovo, ako v evanjeliu Matúša 10,15; Žd 9,27; 2Pt 2,4.

Iné slovo je použité v 2K 5,10, kde ide o súd skutkov veriacich (súdna stolica Kristova).

2. Súd nad veriacimi

Predmet súdu:	Ich hriechy boli súdené.
ČAS:	kedykoľvek (počas života)
MIESTO:	kdekoľvek (počas života)
VÝSLEDOK:	Prostredníctvom výchovy, čiže trestania sú veriaci naprávaní.

- „Lebo keby sme sami seba rozsudzovali, neboli by sme súdení. Ale súdení súc od Pána káznení sme, aby sme neboli odsúdení so svetom.“ (1K 11,31-32)
- „Ak znášate kázeň, Boh sa vám podáva ako synom. Lebo kdeže je nejaký syn, ktorého by nekáznil otec?“ (Žd 12,7)
- „Lebo je čas, aby sa začal súd od domu Božieho; ale ak najprv od nás, čo bude koniec tých tých, ktorí neposlúchajú evanjelia Božieho?“ (1Pt 4,17)
- „...vydať takého satanovi na záhubu tela, aby bol duch spasený v deň Ježiša Krista.“ (1K 5,5)
- „Ja mu budem otcom a on mi bude synom, ktorého, keby sa dopustil nejakej nepravosti, budem trestať ľudským prútom a údermi synov človeka. Ale moja milosť neuhne od neho, ako som urobil, aby uhla od Saula, ktorého som odstránil pred svojej tvári.“ (2S 7,14-15)
- „Vtedy povedal Dávid Nátanovi: Zhrešil som Hospodinovi. A Nátan riekol Dávidovi: Aj Hospodin preniesol tvoj hriech, nezomrieš. Ale preto, že si dal tou vecou nepriateľom Hospodinovým príčinu, aby sa rúhali, preto i syn, ktorý sa ti narodil, istotne zomrie.“ (2S 12,13-14)
- „...z ktorých je Hymeneus a Alexander, ktorých som vydal satanovi, aby sa naučili nerúhať sa“ (1Tm 1,20)

3. Konanie, práce a skutky veriacich budú súdené

Predmet súdu:	Ich hriechy budú súdené.
ČAS:	v príchode Kristovom
MIESTO:	súdna stolica Kristova
VÝSLEDOK:	„odmena“ alebo „škoda“, ale sám bude spasený.

Toto je vážna myšlienka, že i keď Kristus sám vyniesol naše hriechy na svojom tele na drevo a Boh zasľúbil, že na naše

hriechy viac nespomenie (Žd 10,17), predsa musí prísť na súd každý skutok. Život a skutky veriaceho človeka musia byť postavené Pánom do pravého svetla.

- „A preto sa aj všemožne snažíme, aby sme, buď že dlejeme doma v tele, buď že sme von z domova, jemu sa ľúbili. Lebo my všetci sa musíme ukázať pred súdnou stolicou Kristovou, aby si jeden každý odniesol to, čo načo vykonal skrze telo, už či bolo dobré, či zlé.“ (2K 5,9-10)
- „A ty čo súdiš svojho brata? Alebo aj ty, prečo pohŕdaš svojim bratom? Lebo sa všetci postavíme pred súdnou stolicou Kristovou.“ (R 13,10)

Na druhom mieste slová „brat“ a (my) „všetci“ sa opäť vzťahujú jedine na veriacich. Svätý Duch nikdy nezamieňa spasených a zahynutých. Vždy hovorí jasne a jednoznačne. Ak by aj niektorý krvou obmytý svätý neveril, že by vôbec mohol prísť na nejaký súd, odvoláva sa Pavol na Izaiáša, aby ukázal, že to hovorí Pán, že **„mne sa skloní každé koleno a každý jazyk bude oslavovať Boha. Tak tedy jeden každý z nás dá sám za seba Bohu počet.“** (R 14,11-12)

Nasledujúce miesto Písma odôvodňuje súd nad skutkami a dielom, ktoré veriaci konali v Pánovi:

- „Lebo iný základ nemôže nikto položiť mimo toho, ktorý je položený, ktorým je Ježiš Kristus. A jestli niekto stavia na ten základ zlato, striebro, drahé kamene, drevo seno slamu – jedného každého dielo vyjde najavo, pretože to ten deň ukáže, lebo sa zjaví v ohni. A jedného každého dielo, aké ktoré je, sám ten oheň skúsi. Ak zostane niečie dielo, ktoré postavil na základ, dostane mzdu; ak zhori niečie dielo, bude mať škodu, a on sám bude zachránený, ale tak ako skrze oheň.“ (1K 3,11-15)

A nasledovné miesta Písma stanovujú čas tohto súdu:

- „Lebo Syn človeka príde v sláve svojho Otca so svojimi anjelmi a vtedy odplatí každému podľa jeho skutkov.“ (Mt 16,27)
- „...a budeš blahoslavený, pretože ti nemajú čím odplatiť, lebo ti bude odplatené pri vzkriesení spravodlivých.“ (L 14,14)
- „Lebo ako v Adamovi všetci zomierajú, zrovna tak i v Kristovi všetci budú oživení. Ale jeden každý vo svojom vlastnom poriadku: prvotina Kristus, potom tí, ktorí sú Kristovi, za jeho príchodu...“ (1K 15,22-23)
- „A tak nesúďte ničoho pred časom, dokiaľ nepríde Pán, ktorý aj osvieti skryté veci tmy a zjaví úmysly srdca, a vtedy bude mať jeden každý chválu od Boha.“ (1K 4,5)

Ak pohliadneme na svoje chudobné a kuse dielo, poznávame, ako milostivo a zhovievavo nás viedol a pôsobil nami a pôsobí, že vo všetkej našej práci predsa len nájde niečo, za čo nás pochváli. On však je pôvodca tejto chvály a On ju pôsobí. A to nás istotne veľmi potešuje.

- „A hľa, prídem skoro a moja odplata so mnou, aby som odplatil jednému každému podľa toho, aký bude jeho skutok.“ (Zj 22,12)
- „Za týmto už mi je odložená koruna spravodlivosti, ktorú mi dá Pán odplatom v ten deň, on, ten spravodlivý sudca, a nie len mne, ale aj všetkým, ktorí milujú jeho príchod.“ (2Tm 4,8)

O mieste tohto súdu hovorí Písmo v 1Te 4,17:

- „...potom my živí ponechaní budeme razom s nimi vychvátení v oblakoch v ústrety Pánovi do povetria. A takto budeme vždycky s Pánom.“

4. Súd nad národmi

ČAS: Pri slávnom Kristovom zjavení.

- „A keď príde Syn človeka vo svojej sláve a všetci svätí anjeli s ním, vtedy sa posadí na tróne svojej slávy a zhromaždené budú pred neho všetky národy a oddelí ich jedných od druhých, ako pastier oddeľuje ovce od kozlov.“ (Mt 25,31-32)
- „A tedy ako sa zberá kúkoľ a páli ohňom, tak bude aj pri skonaní tohto sveta: Syn človeka pošle svojich anjelov a vyberú z jeho kráľovstva všetky pohoršenia i tých, ktorí páchajú neprávosť.“ (Mt 13,40-41)

MIESTO: Údolie Jozafat.

- „Lebo hľa, v tých dňoch a v tom čase, keď navrátim zajatých Júdu a Jeruzalema, zhromaždím aj všetky národy a zavediem ich dolu do údolia Jozafatovho a tam sa budem s nimi súdiť pre svoj ľud a pre svoje dedičstvo, pre Izraela, ktorého rozptýlili medzi pohanov a moju zem si rozdelili... Nechže sa zobudia národy a povstanú idú hore do údolia Jozafatovho, lebo tam sa posadím, aby som súdil všetky národy naokolo. Priložte srp, lebo dozrela žatva! Podťte, zídite, lebo preš je plný, pretekajú kade, pretože ich zlosť je veľká. Hromady, hromady zhromaždiť v údolí rozhodnutia! Lebo je blízko deň Hospodinov v údolí rozhodnutia.“ (Joel 3,1-2;12-14)

VÝSLEDOK: Niektorí budú spasení, niektorí pôjdu do zahynutia.

- „A títo pôjdu do večného trápenia, ale spravodliví do večného života.“ (Mt 25,46)

Národy budú súdené podľa toho, ako nakladali s tými, ktorých tam Kristus nazýva „svojimi bratmi“

- „A Kráľ odpovedajúc riekne im: Amerň vám hovorím, že nakoľko ste to učinili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste učinili.“ (Mt 25,41)
- „A o môj ľud vrhali los a dávali chlapča za smilnicu a dievča predávali za víno a pili... A synov Júdu a synov Jeruzalema ste popredali synom Javáncov, aby ste ich ďaleko odstránili od ich územia. Hľa, ja ich vzбудím z miesta, na ktoré ste ich predali, a obrátim vašu odplatu na vašu hlavu.“ (Joel 3,3;6-7)

Týmito bratmi, ako sa domnievame, sú „ostatky Židov“, ktorí sa obrátia k Pánovi Ježišovi, svojmu Mesiášovi a síce v dobe „Veľkého súženia“, ktoré nastane po vzatí cirkvi k Pánovi a skončí slávnym zjavením sa nášho Pána:

- „Lebo vtedy bude veľké súženie, akého nebolo od počiatku sveta až doteraz, ani už nikdy viac nebude. A keby neboli skrátene tie dni, nebolo by zachránené niktoré telo; ale pre vyvolených budú skrátene tie dni.“ (Mt 24,21-22)
- „A ja som mu povedal: Pane, ty vieš. A riekol mi: Toto sú tí, ktorí prišli z to-

ho veľkého súženia a oprali svoje rúcha a zbielili ich v krvi Baránkovej.“ (Zj 7,14)

- „Nech vás nikto nezvedie nijakým spôsobom, lebo deň Kristov nenaštane, kým prv nepríde odpadnutie a nebude zjavený človek hriechu, syn zatratenia, ktorý sa protiví a povyšuje nad všetko, čo sa zovie Boh, alebo čomu sa dáva božská česť, takže sa posadí do chrámu Božieho ako Boh a bude sa vydávať za Boha. Či sa nepamätáte, že ešte keď som bol u vás, som vám to hovoril? A teraz to, čo zdržuje, viete, aby bol zjavený vo svojom čase. Lebo tajomstvo bezzákonosti už pôsobí, len až by ten, kto teraz zdržuje, bol odstránený zo stredy. A potom bude zjavený ten bezzákoný bezbožník, ktorého Pán Ježiš zabije duchom svojich úst a skazí zjavením svojho príchode, toho bezbožníka, ktorého príchod je podľa mocného pôsobenia satanovho so všetkou mocou a so znameniami a s živými zázrakmi a s každým zvodom nepravosti medzi tými, ktorí hynú, pretože neprijali lásky pravdy, aby boli spasení... (2Te 2,3-10)

Dôkazov pre to je oveľa viac, ako by sme tu mohli uviesť.

Pretože tento súd nad žijúcimi národmi sa často zamieňa so súdom pred veľkým bielym trónom opísaným v Zjavení 20, 11-15, preto je dobré ukázať rozdiely medzi nimi:

Súd nad žijúcimi národmi

- Žiadne vzkriesenie.
- Žijúce národy súdené.
- Žiadne knihy.
- Na zemi.
- Tri skupiny: ovce, kozly, „bratia“.
- V čase, keď sa zjaví Kristus.

Veľký biely trón

- Vzkriesenie.
- „Mŕtvi“ súdení.
- Knihy sú otvorené.
- Nebo a zem utiekli.
- Jedna skupina: „mŕtvi“.
- Po tisícročnom kráľovstve.

Svätí s Kristom sa zúčastnia tohto súdu a preto nemôžu byť predmetom súdu:

- „Alebo či neviete, že svätí budú súdiť svet? A ak vy máte súdiť svet, či ste nehodní rozsúdiť veci, ktoré sú najmenšie?“ (1K 6,2)
- „...až prišiel Starodávny dňov a daný bol súd svätým Najvyšším a prišiel čas a kráľovstvo prevzali svätí.“ (Da 7,22)
- „A prorokoval aj o nich siedmy od Adama Enoch, keď povedal: Hľa, prišiel Pán so svojimi svätými myriadami učiniť súd proti všetkým ich bezbožníkom pre všetky skutky ich bezbožnosti, ktorými páchali bezbožnosť, a pre všetky tvrdé reči spupné, ktoré hovorili proti nemu, hriešnici, bezbožní.“ (Júda 14-15)

Oba súdy, totiž súd pred veľkým bielym trónom a súd nad žijúcimi národmi, majú spoločnú len jednu vec – Sudcu!

5. Súd bezbožných mŕtvych

ČAS:

Istý, Bohom určený deň po tisícročnom kráľovstve

- „Boh tedy prehliadol časy nevedomosti, ale teraz zvestuje ľuďom, všetkým, všade, aby činili pokánie, pretože ustanovil deň, v ktorý bude súdiť celý svet v spravodlivosti v osobe muža, ktorého určil nato, a podáva všetkým ľuďom vieru vzkriesiac ho z mŕtvych.“ (Sk 17,31-31)
- „Ale ostatní mŕtvi neožili až sa dokoná tisíc rokov. To je prvé vzkriesenie. A keď sa dokoná tých tisíc rokov, rozviazaný bude satan a prepustený zo svojho žalára.“ (Zj 20,5.7)

MIESTO:

Pred „veľkým bielym trónom.“

- „A videl som veľký trón biely i sediaceho na ňom, pred ktorého tvárou utiekla zem i nebo, a miesto im nebolo nájdené“ (Zj 20,11)

VÝSLEDOK:

Uvrhnutie do ohnivého jazera.

- „A ak niekto nebol nájdený zapísaný v knihe života, bol uvrhnutý do ohnivého jazera.“

Poznámky:

- Písmo hovorí o súde nad anjelmi. (1K 6,3; Júda 6; 2Pt 2,4)
- Lk 22,30 sa pravdepodobne vzťahuje na sudcov v dobe Božej vlády čiže teokracie, ktorí budú spravovať izraelský ľud. Ide tu viac o správu než o súd. (Pozri Iz 1,26)

Mnohí čitatelia snád boli uvedení v zmätok slovom „deň“ v Sk 17,31 a R 2,16; nech si prečítajú teda nasledovné miesta, kde „deň“ znamená dlhšie obdobie (2Pt 3,8; 2K 6,2; J 8,56). „Hodina“ u Jána 5,25 trvá už skoro 1900 rokov!

Karel Kořínek

Cestou životem 1970

BLAHOŠLAVENÝ ČLOVEK, KTORÝ SA ROZUMNE CHOVÁ OPROTI CHUDOBNÉMU

„Blahoslavený človek, ktorý sa rozumne chová oproti chudobnému. V zlý deň ho vyslobodí Hospodin. Hospodin ho bude strážiť a zachová ho pri živote, bude blažený na zemi a nevydáš ho, Pane, do vôle jeho nepriateľov. Hospodin ho posilní, keď bude neduživieť na posteli. Premeníš, Bože, celé jeho ležište v jeho nemoci.“ (Žalm 41,2-4)

Vyslobodenie v zlý deň

Zdravý nechápe chorého, bohatý chudobného, silný slabého. Iba ten, kto sám prešiel nemocou, zažil chudobu, kto pocítil,

čo je slabosť, ten pochopí a zdrží sa unáhleného súdu. Tento záver je úplne prirodzený, ale v životnej praxi to býva, žiaľ, práve naopak. Muž, ktorý svojmu pánovi dlhoval desať tisíc hrivien a zakúsil odpustenie svojho veľkého dlhu, veľmi skoro na to zabudol a nemal zľutovanie so svojim malým dlžníkom, ktorého bezcitne vydal žaláru (*Mt 18,25-30*)! Je to až nepochopiteľné, ako často práve tí, ktorým bolo toľko odpustené, tak tvrdo a nemilosrdne vymáhajú v záujme „svätosti a spravodlivosti Božej“ ten „žalár“. Avšak nie pre seba, ale pre druhých.

Ako odlišne koná náš Pán! On, ktorý nikdy neostal nič dlžný svojmu Bohu, po ktorom nikdy nesiahla žiadna nemoc, ani chudoba či slabosť, On prvý prejavuje toľko pochopenia pre náš hrozný úd, že Ho nič nemôže na nebi udržať, aby za nami neprišiel a nevzal na seba všetky naše nemoci, biedu a chudobu, naše ľudské mdloby, aby nám pomohol, odpustil a zaplatil všetky naše obrovské dlhy. Nesúdil, nedolomil trstinu a neuhasil tlejúci knôt... a predsa práve On nebol vo svojom „zlom dni“ Božieho súdu na Golgote Hospodínom vyslobodený, ale opustený!

Hospodinova stráž

Aké pochopenie mal Jakob pre útle deti, pre brezé ovce a kravy a pre potreby svojho stáda! Ako obozretne a ohľaduplne volil pre nich cestu a určoval požiadavky na ich výkon! Bol pravým skúseným, trepezlivým a starostlivým pastierom, ktorý dokázal dobre opatrovať svoje od Boha mu zverené stádo. Nenechal sa znepokojit' Ezavom, ani ovplyvniť jeho ponukou. Nedal priechod svojej netrepezlivosti, ale prispôobil sa potrebám najslabších. Je zvláštne, ako život pri stáde zmenil pôvodne sebeckého Jakoba – ktorý z tohto dôvodu musí opustiť domov – v nového, nesebeckého, ohľaduplného človeka, schopného návratu a akého obohateného

ho! Zakúsil vo svojom živote onú moc Božej opatery pred Lábanovou ľst'ou a hnevom vlastného brata. Opatera nie je iba obyčajná ochrana slabého a bezbranného pred nebezpečenstvom. Je to láskyplná výchovná starostlivosť, ktorá pôsobí pokoj a istotu v živote opatrovaného, že sa mu nič zlé nemôže stať.

Kto si zaslúžil väčšiu pozornosť a stráž Hospodinovej opatery ako Ten, „v ktorom sa Bohu tak dobre zalúbilo“, ktorý mal toľko porozumenia a lásky pre padlého človeka? A predsa Ho Boh vydal a opustil pre náš hriech! Keď nás tak veľmi miluje, môžeme aj naďalej ostať sebecki a bezohľadní voči slabým?

Zachovanie pri živote

Zrada, sprenevera ničí najdôležitejší predpoklad spolunažívania – dôveru a lásku. Tam už nie je možné obnoviť to pôvodné, tam už nastáva trvalé rozdeľenie: jeden pre druhého „zomrel“. Preto sa zrada trestala smrťou. Ebiatár je jediným zradcom, ktorý mal účasť na Adoniášovom spiknutí a samozvanom vladárstve, ktorého Hospodin zachoval pri živote. Boh nezabudol na jeho vzťah k Dávidovi v zlej dobe, ani na jeho spoluúčasť na Dávidových utrpeniach. Kňazom však ostať nemohol (*1Kr 2,26-27*). Koľkokrát sme vážne narušili svoj vzťah k nášmu Pánovi svojou neverou? Koľkokrát sme Ho už vo svojom živote zmýšľaním, slovami a skutkami zapreli, potupili, sklamali a zradili! Koľkokrát sme si už zaslúžili zvrhnutie zo svojho kňazského postavenia, hodní zavrhnutia a smrti? Boh nás však nielenže zachoval pri živote, ale nás aj v našom kňazstve obnovuje a utvrdzuje!

A to všetko pre Toho, ktorý tak dokonale súcitol so slabými, pre Toho, ktorý nebol ušetrený bolesťou smrti, hanby a potupy, aby bol život tých slabých obnovený, zachovaný a rozhojnený, aby boli tí slabí dosadení do postavenia kráľovského kňazstva ku cti a sláve Božej,

k prinášaniu obetí Jemu príjemných a ľúbých. Je i v nás toto Božie porozumenie so slabými? Porozumenie, ktoré vyplýva z nového života a nový život aj pôsobí?

Blažený na zemi

Šalamún vidí hlavnú úlohu kráľa a jeho veľkú zodpovednosť pred Bohom predovšetkým v spravodlivom rozsudzovaní a v ochrane slabých. Boh tak urobil kráľa Šalamúna najšťastnejším zemskej kráľom, jeho vládu najšťastnejším obdobím izraelských dejín a jeho poddaných najšťastnejšími ľuďmi, žijúcimi v mieri a v pokoji. Až dokedy? Dokiaľ „*chodil po cestách Hospodinových*“, dokiaľ si zachoval rozumné a múdre srdce, ktoré malo porozumenie pre slabého a jeho údel. Od chvíle, keď jeho srdce zhrublo pod cudzím vplyvom pohanských žien, keď v ňom prevládlo bezohľadné sebecko, začína stupňovať zaťaženosť „*slabých*“ daňovým bremenom. Vtedy smutne končí jeho šťastie, pôvodne slávna kapitola dejín Božieho ľudu a upadá jeho bohatstvo.

Bolo niekedy rozumnejšie a múdrejšie srdce než to, ktoré bilo v hrudi nášho Spasiteľa? Mohlo sa Bohu zaľúbiť v niekom tak, ako v ňom? Mal niekedy niekto väčší súcit a ľútosť nad zástupmi ako On? Zaplakal snáď niekto nad človekom a nad celým Jeruzalemom ako On? A bol On naozaj tým "blažený na zemi," keď Ho jeho vlastný národ vyvrhol a zavrhol, učeníci zradili, zapreli, opustili a Boh Ho opustil, trestal a strápil? Vieš, ako draho je vykúpené tvoje šťastie? Pre teba, ktorý prejavuješ tak málo porozumenia voči slabému?

Ochrana pred nepriateľom

Bezbožný Achab ostal napriek svojej vojenskej udatnosti slabochom, otrokom svojich vlastných žiadostí. Lahkomyselne sa pustil do vojenského konfliktu so Sýriou o Rámot Gileád a do svojho

bezbožného dobrodružstva zatiahol aj bohobojného kráľa Jozafata. Aj tento, napriek všetkej svojej duchovnej udatnosti, ostal slabochom, nedôsledným mužom, náchylným kvôli falošnému pokoji a ľudským ohľadom ku kompromisom. Išiel dokonca tak ďaleko, že takmer zahynul v bitke pre Achaba, ktorý chcel ľst'ou uniknúť chamtivosti svojich nepriateľov. Ale Božie Slovo je mocné. Vrah slabého Nábota musí zahynúť, aj keď je bezmocný zvestovateľ Micheáš živými prorokmi verejne potupený a uvrhnutý do žalára. Jozafat, muž so srdcom citlivým pre slabosti svojho ľudu, je pred chamtivosťou nepriateľa zachovaný, keď volá k Bohu, ale Achaba nachádza napriek všetkej jeho ľstivosti a taktike smrťaci šíp (1Kr 22).

Akým udatným hrdinom je náš drahý Pán! Ako sa On ujíma slabých proti ukrutnému a silnému lovcovi! Ako odmietol každé pochybné spojenectvo, každú lákavú ponuku, každý kompromis a riadil sa Božím Slovom! A predsa je práve On vydaný „*chťivostí svojich nepriateľov*“ úplne bezbranný, ako nikto z ľudí, aby nebol vyslobodený z ich ruky – pre teba a pre mňa!

Posilnenie na posteli

Prečo musí mať Ezechiáš, ktorému sa nevyrovnal žiadny iný judský kráľ, také protiventstvo od Senacheriba Asýrskeho, keď ho nakoniec Hospodin uvrhol do takej hroznej nemoci? Musí tu byť nejaká skrytá príčina, ktorá musí vyjsť najavo ako ten jeho vred, aby bola „*figami*“ uzdravená! Jeho útočiskom, záchranou a životom je jeho osobný poklad – „*schranený klenot, striebro i zlato i vonné veci...*“ a nie samotný Hospodin. Bolo potrebné, aby pri svojom bohatstve olúpal zlato z dvier Hospodinovho chrámu, aby nasýtil Senacheribovu chamtivosť? Prečo šetril svoje poklady na úkor Hospodinovho domu? Táto príčina vyšla najavo, keď ho

nakoniec Boh „posilnil, keď neduživel na posteli“ svojim slovom a znamením, keď skutočne „premenil celé jeho ležište“ tým, že mu život predĺžil o pätnásť rokov. Aké pochybné poklady to ukazoval babylónskym vyslancom namiesto tých nebeských! A predsa verný Boh neodoprel úvodné zasľúbenie kráľovi, ktorý dokázal plakať a mať porozumenie pre slabých (2Kr 18-20).

Ako odlišne vedel vzdať chválu Bohu náš drahý Pán vo všetkých svojich súženiach! Aký poklad nám zjavil vo svojom srdci bez toho, aby Ho niekto „posilnil, keď neduživel na tvrdom golgotskom lôžku“ – pre teba a mňa, pre nás zomdlených!

Časopis **Cestou životem**, 3.11.1959

„KAŽDÉHO DRUHU ZLÉHO SA CHRÁŤTE.“ (1Te 5,22)

Aj keď máme mnoho príkladných a vzorných postáv mužov v Božom Slove, predsa len Boh v Pánovi Ježišovi nám zostane tým najlepším príkladom. V *druhej knihe Mojžišovej 3,14* hovorí Boh o sebe: „**Som, ktorý som**“. Znamená to: Som Ten od vekov a na veky Boh a znamená to tiež: Som ten, za koho sa vydávam. A my, ako Jeho deti, máme mať tú istú vlastnosť. Vierou v Pána Ježiša sme sa stali Božimi deťmi a máme dokazovať toto vysoké postavenie svojim životom a stavom.

Stáva sa, že niektorý kresťan sa všemožne snaží javiť známky kresťanského života iba v nedeľu vo sviatočných šatách. Ale po zhromaždení, vo všedných dňoch týždňa, by sme v ňom ťažko poznali kresťana. Je to iba pretváрка, druh zla, pred ktorým nás varuje úvodný verš. Preto brat, sestra, skúšaj sa pred Božou tvárou; ako je to so mnou? Som pravým kresťanom alebo sa za neho len vydávam?

Náš Pán a Tvorca mohol povedať: „**Som, ktorý som**“. Kiež by sme aj my mohli povedať to isté o sebe: „**Som, za koho sa vydávam!**“

Časopis **Večný život**,
ročník V., január – február 1972, číslo 2.

NASLEDOVAŤ „IHLU“

„*Pane, Ty si ihla a ja som niť.*“ Tak sa modlil istý veriaci v Zambii. Pre nás trochu nepochopiteľná modlitba, ktorá vyšla zo srdca afrického chlapca. Navštívil školu na misijnej stanici a pozoroval, kým dievčatá šili, ako niť vždy nasleduje ihlu.

„**Podťe za mnou**“, povedal Pán svojim učeníkom. On by nás chcel mať stále tak blízko Seba a tak úplne oddaných Jemu, aby sme Ho nasledovali tak priamo a s takou závislosťou, ako niť nasleduje ihlu.

Časopis **Ze slov pravdy a lásky**,
ročník XVIII., august 1934, číslo 8.

NENOSTE BREMENÁ

„**Takto hovorí Hospodin: Vystríhajte sa pre svoje duše a nenoste bremena v sobotný deň ani nevynášajte bránami Jeruzalema!**“ (Jr 17,21)

Veriaci ľudia sú účastníkmi večnej radosti a večného odpočívania. Večná radosť a večné odpočívanie nám začali už tu na zemi. V ich plnosti ich budeme zakúšať až u Pána, v nebeskom Jeruzaleme, kam putujeme.

Sme na ceste k nebesiam. Máme sobotu, to jest odpočívnutie, deň čo deň. Máme pokoj, ktorý nám spôsobila Kristova krv; máme odpočívnutie, ktoré nám dal Pán Ježiš, keď sme uverili v Neho. Tiež sme našli odpočívnutie svojim dušiam, hneď ako sme vzali Jeho jarmo na seba, ktoré je **užitočné**. (Mt 11,28-30). Všetky ostatné jarmá a bremená sú ťažké. Boh si nepraje, aby sme ich nosili.

Tak ako judský ľud nemal nosiť bremená v sobotu, aby ju neznesvätil, tak nemáme ani my nosiť bremená v odpočívnutí, ktoré nám dal Pán a ktoré sme našli v spojení s Ním. Inak by sme toto odpočívnutie v sebe ničili.

Aké bremená nemáme nosiť? Bremená [previnení](#), [starostí](#), [obáv](#). Tieto bremená [ničia pokoj](#), [odpočinutie](#), ktoré má zakúšať srdce každého Božieho dieťaťa.

Nenosme tie bremená a už vôbec nie cez „[jeruzalemské brány](#)“. Chodíme do každého zhromaždenia bez bremien. Zložme ich ihneď k Pánovým nohám a bude nám dobre na ceste k nebesiam.

Upravil Ján Siracký

Časopis **Ze slov pravdy a lásky**,
ročník XVIII., jún 1934, číslo 6.

BEZÚHONNÁ CESTA

„Cesta silného Boha je bezúhonná.“
(Ž 18,31) **„Silný Boh je to, kto ma opasuje silou a dáva, aby moja cesta bola bezúhonná.“** (Ž 18,33)

Poznanie, že „[Božia cesta je bezúhonná](#)“, je jednou z najpožehnanějších vecí pre veriacu dušu. Ono bolo vo všetkých dobách silnou oporou viery. V ňom nachádzajú Božie deti i dnes nevyčerpatelne potešenie v tomto údolí tieňu smrti, kde je toľko dôvodov k zármutku. Cesta, po ktorej nás vedie Boh, má svoj pôvod v Jeho nekonečnej láske. Koniec tejto cesty je vždy požehnanie. Po nej nás Boh vedie ku svätosti a k sláve. Pripodobňuje nás Kristovi. Ak prechádzame cez skúšky, vedzme, že nás majú viesť len bližšie k Pánovi a k poznaniu Jeho lásky. Vtedy sa učíme poznať Pána a Jeho lásku do takej miery, v akej sme Jeho a ju nikdy predtým nepoznali.

V každom súžení má Pán pre nás aj potešenie. No On s ním niekedy neprichádza ihneď po našom volaní. Necháva nás nejaký čas v skúškach, ktoré na nás dopustil. Robí to len pre naše dobro, kvôli nášmu posväteniu a očisteniu!

Len keď nás Jeho výchova vedie bližšie k Nemu, máme z nej úžitok. Ak sme neboli pritiahnutí k Nemu bližšie a nestali sme sa Kristovi podobnejší, mi-

nuli sme sa cieľa. To je vlastný účel všetkých skúšok, ktorými prechádzame. V nich máme strácať svoje telesné zmýšľanie a nadobúdať nebeské. Máme sa menšiť a Kristus rásť. Ak sa to deje, pozná sa to i v našom chodení. Naša cesta sa stáva dokonalejšou.

Krásny príklad Jeho nevyspytateľnej a predsa bezúhonnej cesty je nám podaný v evanjeliu Jána 11. kapitole. Tam čítame, že keď Pán Ježiš počul o ochorení Lazara, zostal tam, kde sa to dopočul, ešte dva dni. Bola v tomto Jeho konaní láska? Prečo sa neponáhľal ku chorému priateľovi, aby ho uzdravil a potešil jeho zarmútené sestry? Či nevedel, s akou bolesťou na Neho čakali? Ony verili, že ho Pán mohol zachovať, keby chcel. On ale i pri ich viere a želaní konal tak, ako sa to zhodovalo s Jeho bezúhonnou cestou. I s nami tak koná. Spoliehame sa na Božiu lásku, ale podľa vlastných myšlienok a výpočtov. Divíme sa, že nám nezosiela pomoc. Preto i keď Pán dopustí na nás niečo, čoho sa bojíme a čomu nerozumieme, vedzme, že Jeho cesta je bezúhonná.

Bolo to v súhlase s Jeho dokonalou láskou, že Pán Ježiš zostal na onom mieste dva dni. Týmto zdržaním bola zjavená vo väčšej miere Božia sláva a väčšie požehnanie ako pre Lazara, tak pre Máriu a Martu. Poznali, že Pán znamená pre nich oveľa viac, než si predtým predstavovali. Mali príležitosť k hlbšiemu poznaniu Kristovej veľkej lásky. Poznali Ho ako „[vzkriesenie a život](#)“. V blízkosti smrti a hrobu poznali Pána viac, než za akýchkoľvek iných okolností. Získali nesmierne mnoho a Pán bol tiež oslávený. Tu tiež vidíme, ako Boh činí cestu svojich svätých bezúhonnou, dokonalou. Marta, keď počula, že prichádza Pán, bežala Mu oproti, ale Mária zostala doma. Tak ako bola dokonalá Pánova cesta, keď zostal na onom mieste dva dni, bola dokonalá i cesta Márie, keď zostala doma. Nepohla sa z miesta [bez Jeho slova](#), ako

ani Pán Ježiš neurobil krok bez Otcovho pokynu. Tomuto konaniu sa naučila v Jeho spoločnosti, keď sedávala u Jeho nôh (Lk 10,39). Dokázala sa stíšiť v dôvere, i keď sa jej prirodzené želanie nespĺnilo. I my potrebujeme stíšenie pred Jeho tvárou, aby bola i naša cesta bezúhonná. Naša sila sa nemá prejavíť len v činnosti, ale aj v pokojnom očakávaní. Nepatričná činnosť je často iba úľava nepokojného ducha. Len stíšené a Božou milosťou upevnené srdce môže trpezlivo čakať na Boží rozkaz.

V nasledovnej 12. kapitole evanjelia Jána čítame o službe, ktorú vykonala Mária Pánovi. Ona, ktorá vedela sedieť u Pánových nôh, dokázala i slúžiť, keď to bolo potrebné. Ona vykonala Pánovi takú službu, ako nikto druhý a to preto, lebo ju vykonala v **pravý čas!** Bola opásaná Božou mocou, v ktorej mohla chodiť bezúhonne ako v zármutku, tak aj v službe Pánovi. Pamätajme, že každá veľká a **Bohu milá služba pochádza zo stíšeneho srdca.** Stíšme sa pred Ním a to i vtedy, keď nerozumieme Jeho cestám. Vedzme, že aj vtedy sú Jeho cesty s nami bezúhonné a dokonalé. Ak sa uspokojíme na Jeho cestách tak, ako sa musí uspokojiť a utíšiť i dieťa odstavené od svojej matky (Ž 131), a ak budeme aj v súženiach očakávať na Jeho potešenia a požehnanie, vtedy učiní On i našu cestu bezúhonnú, dokonalú.

J. Holiday

Časopis **Ze slov pravdy a lásky**,
ročník XIX., február 1935, číslo 2.

CIRKVI (ALEBO ZBORY) SVÄTÝCH

(*Voľne upravené*)

„...a na tej skale zbudujem svoju cirkv...“ (Mt 16,18)

Toto slovo Písma nám hovorí, že **Kristus sám je staviteľ.** Keď ale Pavol píše: **„...ako múdry staviteľ položil som**

základ a iný stavia naň. Ale každý nech hľadá, ako naň stavia“ (1K 3,10), hovorí, že tu sú stavitelia **ľudia** a u nich sú na rozdiel od Krista možné bludy a chyby, ktoré pripomínajú ich zodpovednosť. V nasledujúcich veršoch preto apoštol ukazuje možnosť, že na tento základ možno stavať drevo, seno, slamu. Také dielo by nevydržalo skúšku ohňom v deň súdu a kto by takto staval, vzal by škodu.

Vzhľadom k tejto veľkej zodpovednosti a ľarche previnenia, ak sa nestavia podľa Božieho poriadku, pýta sa ich: **„Či nevíete, že ste chrámom Božím a že Duch Boží prebýva vo vás?“ (1K 3,16)** Apoštol opäť vynecháva určitý člen, aby ukázal, že cirkev v Korinte nie je **celý** Boží chrám, i keď nesie jeho charakter. Boli iste spolu s ostatnými vybudovaní v príbytok Boží v Duchu (Ef 2,22). Tu celkom určite nesmieme myslieť na telo jednotlivého veriaceho, ktoré je tiež chrám Svätého Ducha. To je pravda, o ktorej sa píše v 1K 6,17-20, ale nie v Ef 2,22.

Videli sme teda, že pri stavbe cirkvi jestvuje možnosť poblúdenia a zlyhania v súvislosti s ľudskou zodpovednosťou a ďalej, že celá cirkev v Korinte mala ako Boží chrám túto zodpovednosť.

Vzhľadom na Cirkev ako celok hovoril Pán, že **On sám je staviteľ** a pripojil ku tomu: **„a brány pekla ju nepremôžu“ (Mt 16,18).** Prečo nemôžu premôcť Cirkev brány pekla? Pretože to, čo **Pán stavia, je dokonalé.** Ani jeden mŕtvy kameň sa v nej nenájde. Pán stavia svoj dom len zo živých kameňov (1Pt 2,5). Živý kameň, ktorý pripojil Pán ku svojej stavbe, sa z nej už nikdy nemôže vybrať. Podobne aj úd Jeho Tela, ktorému je On Hlava, sa nedá oddeliť od Tela a ani jedna ovca Jeho Stáda, ktorú On uviedol do vlastnej Cirkvi, sa nikdy nemôže stratiť.

Keď ale prejdeme od Cirkvi k cirkvám (miestnym zborom), nachádzame veľký rozdiel. Stavba, ktorú stavajú **ľudia**, nie je dokonalá. Čo oni vložia do stavby, musí sa niekedy zase odobrať a tí, ktorí tvorili

súčasť miestneho zboru, môžu poblúdiť a stratiť v ňom svoje miesto.

Vidíme, aké dôležité sú tieto rozdiely a ako nám pripomínajú to, čo bolo vyššie povedané. Boh sám pripája každý úd ku svojej Cirkvi, ktorá je Telo Kristovo a to tak, že k tomu nie je potrebný ani súhlas toho človeka, ani súhlas akéhokoľvek iného človeka. Ba ani sám nemusí vedieť, čo s ním vykonal Boh. Ale v „*cirkvi svätých*“ je to naopak. Ak čítame v Sk 2,42, že tí, ktorí ochotne prijali slovo a dali sa pokrstiť, **pripojili sa** k miestnemu zboru veriacich a „*zostávali v učení apoštolov a v spoločnom bratskom obcovaní a pri lámaní chleba a na modlitbách.*“ Toto sa nedialo bez ich pričinenia. Išlo o spoločnosť, v ktorej možno zostávať i nezostávať. No nikdy nemožno povedať ani o jednom veriacom človekovi, že chce alebo nechce zostať údom Kristovho Tela. A ani on sám nemôže povedať, že chce alebo nechce ním zostať! Či to vie alebo nie, je údom Kristovho Tela! Nič ho nemôže odlúčiť od Kristovho Tela. A o nejakom ustavičnom zotrúvaní z jeho strany sa nemôže hovoriť práve tak, ako nemôžeme niečo podobné tvrdiť o údoch vlastného tela. No je to niečo úplne iné, keď uvažujeme o spojení a obecenstve s **miestnou cirkvou**. Aby mohla zaujať znovuzrodená duša svoje miesto v niektorom zbore Pánovej Cirkvi, musí sa pre to **rozhodnúť**, je potrebné jeho rozhodnutie a to preto, aby s ním mohla miestna cirkev **počítať**. Ak je niekto „*vnútri*“, zostane tam, ak bude verný. Ak nezostane verný, môže byť z nej **vylúčený**. Áno, môže sa stať, aj keď je to smutné, že sa miestna cirkev musí riadiť rozkazom: „**Vyvrhnite toho zlého spomedzi seba!**“ (1K 5,13). A tu je nutné hovoriť o tej dôležitej službe dozorcov (biskupov) či starších v cirkviach.

Dozor v cirkviach

Aby sme sa mohli týmto predmetom zaoberať, uvažujme o apoštolových

slovách na začiatku jeho listu veriacim vo Filipách: „**Pavol a Timoteus, sluhovia Ježiša Krista, všetkým svätým v Kristu Ježišovi, ktorí sú vo Filipách, s dozorcami a diakonmi (služobníkmi)...**“ (F 1,1). V našom preklade je slovo „*episkopos*“ – dozorca – preložené slovom „*biskup*“. Toto slovo je odvodené od slovesa, ktoré znamená „*dozerať*“, no slovo diakon pochádza zo slovesa „*slúžiť*“. Teda list je písaný „*všetkým svätým*“, ktorí sú vo Filipách s dozorcami a služobníkmi.

Niektó by sa mohol domnievať, keďže apoštol neposlať list cirkvi, ale „*všetkým svätým vo Filipách*“, že týmto „*svätým*“ chýbal charakter cirkvi. Ale skutočnosť, že sú oslovení veriaci vo Filipách zároveň s dozorcami a služobníkmi stačí na to, aby túto domnienku vyvrátil. A okrem toho apoštol oslovuje v tomto liste veriacich vo Filipách „*cirkev*“: „**A viete aj vy, Filipánie, že na počiatku evanjelia, keď som odišiel z Macedonie, niktorý zbor (cirkev) sa nezúčastnil na mojich potrebach, aby bol dal a prijal, len vy sami. Lebo aj keď som bol v Tesalonike, i raz, i dva razy ste mi poslali to, čo som potreboval**“ (F 4,15-16). Práve to, že mali podiel na apoštolovom nedostatku, ukazuje na ich spojenie a spoločné konanie.

Mnohí sa tiež domnievali, pretože list je písaný „*všetkým*“ svätým vo Filipách, že preto všetci svätí na nejakom mieste sú miestna cirkev (tvoria jeden zbor) **bez ohľadu na to, či sa spolu schádzajú a či sú spolu v chválorečení, službe a vzájomnej starostlivosti alebo nie**. K takému názoru nenájdeme v Božom Slove oporu. Za čias apoštolov bolo vzácnou skutočnosťou, že cirkev na nejakom mieste tvorili všetci svätí z toho miesta, aj keď sa kvôli podmienkam zhromažďovali v rôznych miestnostiach. Ale veriaci ľudia na jednom mieste by netvorili žiadne cirkvi, keby sa nezhrmAžďovali v mene Pána Ježiša a neboli tak budovaní v príbytok Boží v Duchu. A práve tieto slová – „*s biskupmi a služobníkmi*“ –

svedčia o tom. Božský dohľad a pokorná pastierska starostlivosť najlepšie vyznačujú zvláštny ráz cirkvi.

Písmo hovorí o Pánu Ježišovi samom ako o Biskupovi (Dozorcovi): „**ale teraz ste obrátení k pastierovi a biskupovi svojich duší**“ (1Pt 2,25). Tak ako je ovciam svojho „stáda“ Pán „Pastierom a Biskupom“, tak i služba starších sa týka „stáda“ a záleží v pasení a v dohľade a starostlivosti o „duše“. V našom jazyku nie je taká zrejma súvislosť medzi slovami pastier a stádo ako v gréčtine Nového Zákona, kde obe slová už svojou rovnozvučnosťou ukazujú svoju príbuznosť. Grécke slovo pre pojem pastiera je „Poimen“: „niekto, kto pasie“ a slovo pre pojem stáda je „Poimne“: „to, čo býva pasené a strážené“. Pán nám to tak krásne hovorí v *evanjéliu Jána 10*. Všetky ovce, či sú zo židovského ovčince alebo z národov, počuli Jeho hlas a išli k Nemu. On potom je s nimi. Stará sa o nich a chráni ich. Oni sú „Jeho stádo“ a On je ich Pastier. Aj miestna cirkev má tie isté charakteristické rysy onej veľkej spoločnosti, ktorej Pastierom a Biskupom je Kristus: „*Všetci svätí v Kristu Ježišovi...s dozorcami a služobníkmi*“ podávajú verný obraz toho, čím má byť Božia cirkev.

Vzájomná zodpovednosť

Činnosť starších sa javí zvláštnym spôsobom v bdení nad dušami v cirkvi, napríklad pri prijímaní do cirkvi alebo vylúčení z nej tých, o ktorých Pán prikazuje, aby boli vyvrhnutí. Ale zodpovednosť nespočíva jednostranne na ich bedrách, ale celá cirkev má spolu s nimi zodpovednosť za ich dohľad. A nielen to, je to tiež vzájomná zodpovednosť. Keď Peter na jednej strane napomína starších, aby pásli stádo Božie a dozerali naň dobrovoľne, na druhej strane napomína mladších, aby boli poddaní starším (1Pt 5,2.5). Ak sa tí, čo majú väčšiu skúsenosť v slove pravdy snažia viesť

svätých, pričom napomínajú tých, čo vystupujú z rady, potešujú malomyseľných, ujímajú sa slabých a sú zhovievaví ku všetkým, potom zas sú svätí všeobecne napomenutí, aby poznali tých, ktorí pracujú medzi nimi a sú ich predstavení v Pánovi a aby ich preveľmi milovali pre ich dielo (1Te 5,12-14).

Iste, starší majú veľkú zodpovednosť, no ich zvláštna zodpovednosť ešte nezbavuje cirkvi ich zodpovednosti. Cirkev má zodpovednosť, na ktorej sa zúčastňuje každý jednotlivec vlastnou mierou. Niektorí bratia si sotva uvedomujú, že sú zodpovední za blaho cirkvi. Takí bratia môžu, keď sa zide cirkev k lámaniu chleba, k modlitbe atď., bez výčitiek svedomia zostať doma. Oni o tom vôbec nepremýšľajú, že svojou neprítomnosťou ničia blaho cirkvi. Na tejto vzájomnej zodpovednosti závisí celé blaho cirkvi.

Je to ako v rodine. Písmo rozkazuje najprv ženám, aby boli poddané svojim mužom, potom nariaďuje mužom, aby milovali svoje ženy; potom deťom, aby ctili rodičov a otcom, aby nepopudzovali svoje deti k hnevu; potom služobníkom, aby poslúchali svojich telesných pánov a pánom, aby zanechávali hrozbu a všetkých spoločne napomína apoštol „**aby boli poddaní jedni druhým v bázni Božej**“ (Ef 5,21). Ako by bolo možné toto všetko vykonať, keby sa členovia jednej domácnosti navzájom nepoznali a neuznávali vzájomnosť, ktorá je medzi nimi? Presne tak je to aj s cirkvou a jej jednotlivými údmí. Každý má uznávať a aj prijať zodpovednosť i povinnosť, ktorá sa zhoduje s jeho postavením v cirkvi. Iste, miera poznania týchto vecí môže byť veľmi rôzna, ale to nesmie spôsobiť žiadne ťažkosti vzhľadom k prijatiu a uvedeniu detí Božích do cirkvi, ak sú ochotné dať sa viesť tam, kde Boh chce vidieť svoje deti.

To najpotrebnejšie, predovšetkým pre učeníkov, je poddanosť. I keď majú jednotlivci malú známosť, ak sú ochotní učiť sa a ochotní poddať sa, môžu sa stať

šťastnými údmi cirkvi Božieho ľudu. Z toho, o čom sme doteraz uvažovali, možno jasne vidieť, že najdôležitejšia pastierska a biskupská služba môže byť vykonávaná podľa Písma len vtedy, ak sa schádzajú veriaci ako cirkve podľa vzoru Písma. Táto vec je veľmi dôležitá a má základný význam pre pravé poznanie toho, čo je cirkve svätých, takže by iste bolo potrebné o tom ďalej uvažovať.

- „**A z Milétu poslal do Efezu a povolal k sebe starších zboru.**“ (Sk 20,17)
- „**A tak tedy majte na seba pozor i na celé stádo, v ktorom vás ustanovil Svätý Duch za dozorcov, aby ste pásli cirkev Božiu, ktorú si dobyl vlastnou krvou.**“ (Sk 20,28)
- „**Nato som ťa zanechal na Kréte, aby si to, čo ešte chýba, uviedol do poriadku a po mestách ustanovil starších, ako som ti nariadil.**“ (Tt 1,5)
- „**Tedy starších medzi vami prosím...paste stádo Božie, ktoré je medzi vami, dozerajúc dobrovoľne, radi, ani nie pre mrzký zisk, ale ochotne...**“ (1Pt 5,1-2)

Podľa týchto slov Písma boli na rozličných miestach starší, ktorým Svätý Duch dal do srdca starostlivosť o veriacich a ktorí ich opatrovali a dozerali, aby sa v Božej cirkvi dialo všetko Božím spôsobom. Veriaci v tých miestach poznali týchto starších medzi sebou a starší zas poznali každú jednotlivú dušu, ktorá bola zverená do ich starostlivosti.

František Jan Křesina

Časopis **Ze slov pravdy a lásky**,
ročník XVIII., január 1934, číslo 1-2.

AKO SA POZNÁ STARŠÍ?

„A keď si ne zvolíte starších, ako ich poznáte?“ pýtala sa ma istá sestra v Kristu, keď mi hovorila o tom, ako volili kazaťeľa v ich cirkvi. „A aj starších tak volíme“, dodala.

„Videli ste stádo oviec, ktoré by si volilo pastiera?“

„Nie.“

„A kto im ho zvolil?“

„Hospodár.“

„Tak i Pán ustanovuje starších – pastierov a veriaci ich majú proste uznať i prijať.“

Je napísané: „**A tak tedy majte na seba pozor i na celé stádo, v ktorom vás ustanovil Svätý Duch za dozorcov, aby ste pásli cirkev Božiu, ktorú si dobyl svojou krvou.**“ (Sk 20,28)

Ako sa ale rozpoznajú? Ľahko! Veľmi ľahko. Boh nám ukazuje na niektoré črty, ktoré majú starší alebo dozorcovia. Uvedme si niektoré miesta svätého Písma.

„**Ale vás žiadame, bratia, aby ste znali tých, ktorí pracujú medzi vami a sú vašimi predstavenými v Pánovi (alebo: ujali sa vášho vedenia v Pánovi) a napomínajú vás, a aby ste ich preveľmi milovali pre ich dielo. Majte pokoj medzi sebou!**“ (1Te 5,12-13) Máme pamätať na svojich vodcov, ktorí nám „...**hovorili slovo Božie a pozorovať aký bol ich východ, koniec ich obcovania, máme nasledovať ich vieru.**“ (Žd 13,7) „**Máme poslúchať svojich vodcov a ustupovať im, lebo oni bdejú za naše duše**“ (Žd 13,17). A tiež tých, ktorí „**dobře spravujú, máme ctíť.**“ (1Tm 5,17)

Pravého staršieho poznáme podľa **vieri a práce**. Viera je i v ťažkých dobách jeho charakteristickou črtou. Nezháľa. Javí veľký záujem o rast veriacich a spasenie neveriacich. Je činný v Pánovej

vinici. Tam je dostatok práce a starší ju koná s láskou a radosťou vo viere, že nie je daromná. Nemusia ho do nej „naháňať“. Nepodobá sa dievčine, ktorá sa ešte nevie dovtipiť, čo má robiť v domácnosti. Starší, pretože pracuje, neprichádza do zhromaždenia neskoro a tiež „nevyletí“ po zhromaždení prvý z dverí. Nájde si prácu pred i po zhromaždení. Vie, že niekto potrebuje slovo útechy a povzbudenía. A návštevám! Kiež by Pán dal milosť i čas k návštevám – a to nielen starším bratom, ale aj sestram.

Starší **napomína** tých, ktorí sa odchyľujú od pravdy a od Pánových priamych ciest, opúšťajú Pánove šľapaje a zanedbávajú zhromaždenie. Napomína podľa pokynov Písma, takže mnohokrát o tom druhí ani mnoho nevedia. Napráva bez hluku, s láskou.

Hovorí Božie Slovo jednotlivcom, alebo ak má dar, tak i v zhromaždení. Všetci starší nemôžu pracovať v Slove a v učení v zhromaždení (1Tm 5,17), ale môžu vyučovať jednotlivo a oboznamovať s Božou vôľou.

Má pozor na seba a celé stádo. Ak by nestrážil seba, nedbal na učenie Písma, nemohol by pásť Božiu cirkev a nemohol by ju dobre **spravovať**. Sú starší, ktorí dávali na seba veľký pozor, boli usilovní a tak dobre spravovali. Po rokoch však ochabli a nedobre spravovali cirkev. Všetko to pod ich rukami „škrípalo“ ako v pokazenom automobile, ktorý nebol udržiavaný v dobrom stave. Službou starších musí byť cirkvi dodávaný „olej“ – Svätý Duch a rozmnožovaná láska.

Starší **bdie** nad dušami Božích detí. Veriaci sú mu zverení do opatery. On za nich bude raz skladať účet. Bdie nad nimi – ako? **Na kolenách**.

Kto toto koná, ten je Svätým Duchom ustanovený starší. Podľa týchto známok sa ľahko **spozná** a úprimnými veriacimi **uzná**. Je nimi ctený a milovaný pre prácu, ktorú koná. Za takých starších sa s radosťou i ďakuje.

R. Müller

TOPIC 1/09

SÚ NAŠE ZBORY BIBLICKÉ?

„Našou úlohou nie je rozlišovať súčasné duchovné prúdy. Nemáme na to právo! Sám Ježiš hovorí: Nesúďte, aby ste neboli súdení. Hovoriť je striebro, mlčať zlato! Namiesto kritizovania, pracujme radšej na spoločnom diele! Každá kritika dokazuje kritického ducha. Burina musí dorásť až do žatvy, aby spolu s ňou nebola vytrhaná i pšenica!“ Žiaľ takéto výroky dnes nie sú zriedkavé a namiesto presadenia jasného biblického posolstva sa radšej pestuje atmosféra v duchu „milujme sa a buďme jednotní.“

Keď začnú na budove vlnúť steny, postaráme sa o vysušenie múrov, poprípade opravíme i strechu, aby sme zabránili ďalším škodám. V duchovnej oblasti sme však oveľa bezstarostnejší. Neskúmame, čo hovorí Božie Slovo a sme prístupní všetkému. Preto nie sme „vodotesní“ a do našich zborov všeličo preniká a narušuje spoluprácu. Aj keď Pán Ježiš prisľúbil, že jeho cirkev nepremôžu brány pekla, nie je to pre nás dôvod pre lenivosť a bezstarostnosť.

Často mám dojem, že návštevníci našich zhromaždení očakávajú skôr zábavné slovo, ako vážnu kázeň. Zdá sa nám, že pravé evanjelium o Pánovi Ježišovi poznáme až priveľmi dobre a nudí nás. Preto ho musíme vyšperkovať ľahkými anekdotami, svižnou hudbou či pohybmi pri piesňach. Slovo Božie samotné už nestačí, preto prichádza nápad za nápadom, ako zabezpečiť početný rast návštevníkov. Hlavné pri tom je nepohoršiť ich a už vôbec nie krížom. Veríme vôbec ešte, že Slovo Božie samotné má moc zmeniť človeka? Musíme ho riediť, ochucovať a zabávať ním ľudí? Prihovárame sa ľuďom tak, ako je im ľúbe, namiesto toho, aby sme im povedali, že bez Spasiteľa zahynú vo svojich hriechoch? A keď

aj povieme, tak je to často priveľmi jemné – na úrovni detskej besiedky. Vážnosť posolstva je prakticky zamlčaná, úzku cestu a tesnú bránu takmer nespomíname.

John McArthur píše: „*Pozvanie evanjelia sa nesmie chápať ako prosíkanie Záchrancu o láskavé dovolenie vstúpiť do života hynúceho hriešnika. Je to jasná výzva a príkaz činiť pokánie a nasledovať ho. Najväčší div spasenia nespočíva v tom, že my prijímame Pána Ježiša, ale naopak, že on prijíma nás. Naša záchrana to nie je v prvom rade rozhodnutie sa človeka pre Krista. Je to Božie suverénne dielo.*“

Obsahuje ešte slovo, ktoré zvestujeme „*spásonosné znepokojenie*“, alebo zvestujeme „*neškodného Boha*“, ktorý je závislý od našej blahosklonnosti dovolíť mu, aby nás miloval? Kde zostala pravda, že človek je pred Bohom naveky stratený hriešnik? Nemusí človek najprv vytriezvieť zo svojej falošnej istoty? Nemusí najprv spoznať svoju beznádejnú situáciu, aby zatúžil po záchrane? Bez pokánia, bez priznania si pravdy o našej pozícii, našej vine, neexistuje nádej na záchranu.

Kde sa dá dnes ešte nájsť Božia bázeň? Kde sa ešte poukazuje na dôsledky nevery a neposlušnosti voči Bohu? Kde sa ešte uplatňuje káznenie v zhromaždení? Veď v súčasnosti sa už nenapravujú hriešnici, ale tí, ktorí hriech pomenujú jeho pravým menom. Nemali by sme namiesto nových metód a moderných foriem zhromaždení nanovo vytýčiť tú starú „*poslušnosť z viery*?“ (R 1,5; 16,26)

Ako cirkev Pána Ježiša mali by sme opäť nadobudnúť odvahu ku konfrontácii a nemali by sme sa hanbiť vyznačiť jasnú oddeľujúcu hranicu voči duchu tejto doby, duchu sveta. Položil Pán Ježiš svoj život na kríži za nás, aby sme ho roztopašne oslavovali? Bola reformácia omyl? Zomierali martýri viery zbytočne? Mýlili sa? Oni istotne nie. Omyl môže byť len na našej strane.

Mám strach z toho, že nám viac záleží na mienke sveta, ako na tom, čo hovorí

Boh. Mnohé zbory sa dostávajú do problémov práve kvôli tomu, že sa prispôbujú duchu doby a zaujímajú nejasný postoj k Písmu Svätému. Tam, kde mizne dôvera v Bibliu, prestávajú byť veriaci svetlom a soľou. Sú vlažní, vhodní jedine na to, aby ich Pán vyplul zo svojich úst.

Len návrat k Slovu Božiemu nám môže pomôcť. K Biblii sa nesmie nič pridať, nič ubrať. Je bez omylov a chýb. Ale kto zastáva tento názor, musí sa pripraviť na to, že sa stane outsiderom. Prítiahne na seba nielen hnev sveta, ale i nevôľu časti veriacich, veď „*ako len môže byť niekto taký netolerantný?*“ Ale v otázke pravdy tolerancia nemá miesto. A nejde tu ani o nadradenosť, ani o nelásku.

Som realista a viem, že žiadny zbor nie je perfektný, ale základ musí pevne stáť. A to je poznať podľa postoja k Biblii, podľa toho, akú pozíciu a dôležitosť má kázanie Božieho Slova, podľa zdravého učenia a praktického života. Je vzdávaná Bohu pravá sláva? Ako to vyzerá s dôsledným nasledovaním Pána Ježiša? Je misia dôležitou súčasťou zborovej práce? Je láska k Bohu a medzi veriacimi navzájom poznávacím znakom? Vládne jednota?

Žiadny zbor nenaplní dokonale všetky tieto znaky a prejavy. Na zemi totiž neexistuje dokonalý zbor. A keby aj existoval, v tej chvíli, v ktorej by som sa k nemu pripojil ja, stal by sa nedokonalým. Toto však nie je dôvod, aby sme znižovali biblický štandard. Naopak, je to výzva, aby sme mnohé otázky, ktoré sa dnes už sotva kladú, spravili stredobodom nášho záujmu.

Časopis **Ze slov pravdy a lásky**,
ročník XVIII., september 1934, číslo 9.

LAVICE

Istý farár kázal prázdny laviciam. Najprv ich všetky chválil, že sú vždy na svojom mieste, pozorne načúvajú, nevrčia sa a neobzerajú. Potom im však povedal, čo má

proti nim. Nikdy na nich nevidel nejaký duchovný pokrok, ani účinok Božieho Slova, ani záujem. Boli voči nemu ľahostajní a sú mŕtve.

Iný farár roztriedil lavice do piatich kategórií.

1. Lavice kritikov, ktorým sa Božie Slovo málokedy páči,
2. Lavice nepravidelných návštevníkov, v ktorých je často poloprázdno.
3. Lavice neporiadnych poslucháčov, kam sa prichádza neskoro a o Božie Slovo nejavia záujem,
4. lavice srdečných poslucháčov, hotoví prijímať Božie Slovo do svojho srdca,
5. lavice modlitebníkov, ktorým tak záleží na kázanom slove, že sa modlia za kazateľa aj poslucháčov.

Aj v zhromaždeniach Božieho ľudu – nie iba v kostole – sú také lavice. Na ktorej sedávaš, brat, sestra?

Časopis **Večný život**,
ročník V., marec-apríl 1972, číslo 2.

ŠALLÚMOVE DCÉRY

„Vedľa neho opravoval Šallúm, syn Hallochešov, knieža polovice okresu Jeruzalema, on i jeho dcéry“ (Neh 3,12)

Čítame Písmo a často „narazíme“ na prekvapujúce slovo. Od počiatku tretej kapitoly Nehemiášovej knihy sa menujú sami muži, čo je prirodzené, lebo ide aj o fyzicky ťažkú prácu – stavbu mestského múru okolo Jeruzalema s baštami (vežami) a stavbu mestských brán. Kamenárska, demolačná, nosičská, renovačná, opravárska, tesárska, kováčska a zámočnícka práca vyžadovala najmä fyzickú silu.

Preto nás pri čítaní neprekvapuje, že ju konajú muži. Od najvyšších kňazov s ich bratmi a kňazov, cez mužov Jericha, po jednotlivcov a ich synov, dokonca aj zlatníci a obchodníci, nezvyknutí na fyzicky namáhavú prácu, všetci sa zapojili. Práca postavila vedľa seba kniežatá vedľa prostého ľudu, bez rozdielu. A zrazu: „Vedľa neho opravoval Šallúm, syn Hallochešov, knieža polovice okresu Jeruzalema, on i jeho dcéry.“ Výnimka z pravidla. Nie iba muži, ale aj ženy staviteľky sa zúčastňovali na tej vznešenej, no ťažkej práci. Nepoznáme ich mená, ale Boh dal zaznamenať ich prácu. Bez pochybnosti pre povzbudenie sestrám.

V 6. kapitole knihy Nehemiáša vo verši 14. sa spomína prorokyňa Noadia, že sa pripojila k Tobiášovi a ostatným Hospodinovým nepriateľom, aby kazili Božie dielo. Dcéry Šallúmove ale mali srdce pri Božom diele a ruky, ktoré Božiemu dielu napomáhali.

My sa dnes nachádzame v podobnej situácii aká bola za Nehemiáša. „Múry“ zborov sú na mnohých miestach rozváľané. Nepriateľ s úspechom borí jasné svedectvo našich predkov. A tí, čo majú srdce nastavené ku chodeniu po Božích cestách si nachádzajú miesto pri obnovovaní a pestovaní svedectva a pomáhajú znovu stavať zbúrané „múry a brány“. V tejto práci môžu pomáhať aj sestry. Aká sila je v tom, keď je celá domácnosť – zbor jednomyselný a stojí pevne za Pánovým svedectvom!

Tým, že toto hovoríme, nezabúdame, že miesto ženy pri tomto je vždy „v skrytosti“ a nie verejné kázanie. Osobné oddelenie sestier od náboženského sveta a bohabojnosť ich stavia do jednej rady medzi budovateľov svedectva. Nech povzbudí sestry táto pravda. Prichádza deň, v ktorom sa za stavbu múrov a brán budú brať odmeny.

Boh dal česť Šallúmovým dcéram, ktoré nevynechal zo zoznamu budovateľov Jeruzalema.

Ján Šerfel

VŠETKO V KRISTOVI

„Lebo písmo hovorí: Nikto, kto verí v Neho, nebude zahanbený.“ (R 10,11)

„Toto som napísal Vám veriacim v meno Syna Božieho na to, aby ste vedeli, že máte večný život, aby ste verili v meno Syna Božieho.“ (1J 5,13)

Aká to prepevná istota každého veriaceho, znovuzrodeného človeka, založená na tej Skale, základe, na ktorom vierou môžeme spočívať, na Pánovi Ježišovi! Nič nás nemôže odlúčiť od Jeho lásky, nemôže zadržať mocné prúdy Jeho milosti. Keby sme nezabúdali, neustávali stále prinášať obeť chvály Jemu, ktorý nás naveky vytrhol z večnej smrti a daroval nám večný život. Spievame v piesni: „Z neistoty vyvedený, zo tmy k svetlu privedený, na česť Bohu spievam. Z Jeho slova prúd istoty, mocne pre mňa plynie, koho Ježiš raz vykúpil, ten už nezahynie!“ Aká radostná prítomnosť, ktorú môžeme prežívať skrze vieru v spojení s našim Pánom, a ešte slávnejšia budúcnosť nás čaká, keď si nás Pán vezme domov. Túto radosť môžeme prežívať každý deň, ale len vtedy, keď budeme hľadiť, myslieť na to, čo je hore. Keď sa začneme obzerať na seba a veci, ktoré sú okolo nás, čo nájdeme? To, z čoho sme boli vyslobodení: hriech, biedu, trápenie, nepokoj, neistotu, zúfalstvo, strach. Nezamestnávajme sa tým, čo sme urobili, robíme, ale čo urobil a robí náš Pán pre nás. Nerozmýšľajme o tom, akí sme my, ale aký je On a my v Ňom. Potom jasne poznáme to nesmierne bohatstvo milosti a lásky Božej v Pánovi Ježišovi nám darované. Tí, ktorí veria v Pána Ježiša ako svojho Spasiteľa, sú uvedení do nového postavenia, v Krista a ukrižova-

ného a vzkrieseného. Toto postavenie sa dá prijať len vierou vo svedectvo v nás prebývajúceho Svätého Ducha. Apoštol Pavol k nám prevoláva: **„Lebo všetci, ktorí sú vedení Duchom Božím, tí sú synmi Božími. Sám ten Duch spolu svedčí s našim duchom, že sme deťmi Božími...“ (R 8,14.16)**

Pred našim znovuzrodením bolo naše postavenie pred Bohom v prvom Adamovi, teraz v druhom, v Kristovi. Predtým v tele, teraz v Duchu. Predtým v smrti, teraz v živote. Boli sme otroci hriechu, teraz sme služobníci Pána Ježiša. Staré veci pominuli, hľa všetko je nové. I keď sa podarí satanovi, aby sa ukázalo pri nás niečo z toho starého, nová prirodzenosť

je silnejšia ako stará, ako satan. V sile Ducha Božieho môžeme víťaziť. To nové bude v plnosti zjavené, keď si Pán príde pre svoju Cirkev. Vtedy toto naše porušiteľné telo, ponížené, oblečie neporušiteľnosť, vtedy budeme

„Lebo sme Jeho dielom, stvorení v Kristu Ježišovi nato, aby sme konali dobré skutky, ktoré Boh vopred pripravil, aby sme v nich chodili“ (Ef 2,10).

vzkriesení alebo vychvátení v ústrety Pánovi do oblakov. A tak budeme vždycky s Pánom! Ale nesmieme zabudnúť na slová, ktoré Pavol napísal Títovi, ale aj nám: **„...ktorý dal sám seba za nás, aby si nás vykúpil od každej nepravosti a očistil sebe ľud zvláštny, horlivý dobrých skutkov“ (Tt 2,14).** Každý znovuzrodený človek by mal vedieť, že je povolaný už tu na zemi oslavovať Boha, nášho nebeského Otca, dôstojným spôsobom, životom, skutkom toho nového človeka. **„Lebo sme Jeho dielom, stvorení v Kristu Ježišovi nato, aby sme konali dobré skutky, ktoré Boh vopred pripravil, aby sme v nich chodili“ (Ef 2,10).** **„Lebo nech je také zmýšľanie vo vás, aké bolo aj v Kristu Ježišovi...“ (F 2,5).** **„Ten kto hovorí, že zostáva v Ňom, je povinný ako On chodil, i sám tak chodiť“ (1J 2,6).** Nedá sa tak chodiť, ba ani pomyslieť na také chodenie, obcovanie, robenie dobrých skutkov, bez viery.

Ona vylučuje akúkoľvek sebadôveru, spoľahnutie sa na vlastnú silu alebo dôveru vo všetko viditeľné. „**A viera je podstatou toho, na čo sa človek nadeje, presvedčením o veciach, ktoré sa nevidia**“ (Žd 11,1). Všetko z nás, alebo okolo nás je dobré, súce jedine k tomu, aby oslabilo našu vieru, preto nám je treba každého času bdelosti, ostražitosti a modlitby, aby sa nepodarilo nepriateľovi našich duší zakaliť oko našej viery a od-

vrátiť ho od nášho Pána, od nášho nebeského Otca, od Jeho slova a tých nebeských vecí. Zostaňme v blízkosti svojho Pána, v tom úzkom spojení, hľadme na Neho, sýtme sa Jeho Slovom, stojme v slobode ktorou nás Kristus oslobodil! Dôverujme mu za každých okolností, nechajme sa mu viesť. On nás vyslobodil, vyviedol z otroctva, hriechu, smrti a chce nás viesť púšťou tohto sveta a istotne dovedie k cieľu, do svojej slávy!

Zotrvali pri lámání chleba - osoba a dielo Pána Ježiša Krista

Úvahy zamerané na osobu a dielo Pána Ježiša Krista.

Frederick Butcher

Časopis *Ze slov pravdy a lásky*, ročník XVIII., máj 1934, číslo 5.

TRI VEĽKÉ ÚLOHY NÁŠHO PÁNA

Úlohy nášho Pána na tejto zemi boli rôzne. Nechceme ich obmedziť iba na tri. Jeho úlohy boli tak mnohostranné, že náš krátky rozum ani nemôže všetko pochopiť. Predsa ale by sme sa chceli krátko zamyslieť nad tromi z týchto veľkých Pánových úloh:

1. **Zjaviť svojho Boha.**
2. **Zadosť učiniť Božej spravodlivosti.**
3. **Ukázať Božím deťom, ako sa majú chovať na zemi.**

Tento svet stratil pravé poznanie Boha zhubným a rozkladným pôsobením hriechu. Už v raji naplnil nepriateľ srdce človeka pochybnosťou o nekonečnej Božej láske. Odvtedy má človek prevrátené zmýšľanie o pravdivom charaktere Boha a nepozná Boha. Naozaj ostrý obraz o temnom stave ľudí nám podáva *prvá kapitola listu Rimanom*. Nad týmto stavom sa naše srdce desí a zachveje.

Medzi iným je tam napísané: „**A ako neuznávali za hodné a potrebné mať Boha v pravej známosti, tak ich aj Boh vydal v neosvedčenú myseľ prevrátenú, aby robili to, čo sa nepatrí...**“ (R 1,28). Nemôžeme uvažovať o tomto predmete z celého Písma, aj keď by to bolo nanajvýš poučné, ale uvedieme ešte dve miesta Písma: „**Svet nepoznal skrze múdrosť Boha**“ (1K 1,21). Náš Pán hovoril Židom: „**Neznáte ani mňa, ani môjho Otca**“ (J 8,19). Bola to veľká úloha Božieho Syna, aby tu na tomto svete vrátil ľuďom stratené poznanie Boha. A ak sa niekto pýta, ako to urobil, môžeme mu povedať len, že On – ten jednorodný Syn, ktorý je v lone Otcovom – zjavil Boha vo svojej osobe (J 1,18). On sám bol Boh zjavený v tele (1Tm 3,16). Srdce skutočných Božích detí sa veľmi raduje z tejto pravdy, lebo v osobe Pána Ježiša Krista môžu poznávať večného, svätého a všemohúceho Boha. Preto rozumieme odpovedi Pána Ježiša na Filipovu prosbu, aby im ukázal Otca: „**Taký dlhý čas som s vami a nepoznal si ma, Filipe? Kto mňa videl, videl Otca a ako ty hovoríš: Ukáž nám Otca?**“ (J 14,8-9) A vo svojej veľkňazskej modlitbe Pán hovoril: „**A to je ten večný život, aby poznali teba,**

jediného pravého Boha a toho, ktorého si poslal, Ježiša Krista“ (J 17,3). Aj keď je toto poznanie Boha medzi veriacimi veľmi rôzne, predsa v ňom môžu a majú bohatnúť všetky Božie deti. Pavol sa modlil, aby veriaci v Kolosách rástli v známost' Boha (Kol 1,10). A Peter vyzýval rozptýlených svätých, aby rástli v miľosti a známosti nášho Pána a Spasiteľa Ježiša Krista (2Pt 3,18).

Teraz prejdime k druhej úlohe Pána, totiž, aby naveky naplnil spravodlivé požiadavky svätého Boha oproti nám, ľudským synom. Tieto požiadavky sú takého rozsahu, že ich vôbec nemôžeme posúdiť. Bezodná hĺbka našej stratenosti je ďaleko väčšia, než by mohol človek pochopiť. V jednom podobenstve nášho Pána je táto veľká vina prirovnaná k 10 000 hrivnám (Mt 18,24). Je to vlastne myriada hrivien, nesmierna cena, ktorú by nikto nikdy nemohol zaplatiť. Aká prevrátená je myšlienka, že by mohol človek niečo odobrať z tejto viny svojimi pochybnými dobrými skutkami a svojimi bezcennými modlitbami, veď by nebol nikdy schopný zaplatiť ani jedinú hrivnu! Satan našepkáva ľudským srdciam, že ich vina nie je príliš veľká, áno i to, že človek vôbec nie je hriešnik! Človek sa stal hriechom povrchným a prevráteným stvorením, ktoré ťažko chápe duchovné veci. Vo svojej povrchnosti má záľubu v satanových lžiach, ktorý vždy popiera vinu. Satan vie, aký ohyzdný je hriech v Božích očiach. Snáď sa domnieval, že Boh sám by už nikdy nemohol vyprostiť ľudstvo z hriechu, do ktorého ho priviedol satan! Ale veľmi sa zmýlil, pretože Boh zvolal: „**Vyprosti ho, aby nezostúpil do jamy; našiel som výkupné“ (Jb 33,24).**

Náš Pán mal veľkú úlohu, totiž aby zadosť učinil spravodlivým požiadavkám majestátnosti svätého Boha. To bol ten krst, ktorým musel byť pokrstený, to bol ten kalich, ktorý Mu podal Otec, aby ho vy-

pil. Musel nahradiť to, čo neulúpil (Ž 69,5). Hrôzy kríža, nevýslovné duševné úzkosti, ktorými trpel, keď bol učený hriechom a všetka nečistota hriechov sveta, keď išla okolo Jeho čistej duše, to všetko vypovedá o nesmiernej veľkosti obete nepoškrveného Baránka Božieho, ktorú priniesol za hriešnikov. „**Tvoja prchivosť**

doláhla na mňa a všetky tvoje vlny sa lámu na mne. Strápi si ma“ (Ž 88,8).

Všetky vlny Božieho hnevu nad hriechom sa preválili cez Neho; búrka sa vyzúrila. Boží oheň dokonale strávil zápalnú

obeť. Srdcia Božích detí sú v pohnutí, keď sa zamyslia nad Pánovým utrpením. Ako sa však radujú, že On nakoniec zvolal: „**Je dokonané!**“ (J 19,30) Potom idú a rozprávajú o Jeho spravodlivosti, že On ju vykonal: „**Prídu a budú zvestovať jeho spravodlivosť...“ (Ž 22,32)** Jemu nech je za to česť a chvála a dôstojnosť na večné veky!

Tretou úlohou nášho Pána bolo ukázať mnohým synom podľa Ducha, ako majú žiť na tejto zemi, lebo On je ich vodca, ich príklad, ich vzor. Patrí sa teda, aby sa Mu tí, ktorých spasil svojou smrťou, podobali v každodennom živote. On sa nehanbí nazývať ich svojimi bratmi. To sú tí, ktorí sa Mu pripodobňujú deň za dňom, Jemu prvorodenému, pretože sú predzvedení Bohom k tomu, aby boli pripodobnení obrazu Božieho Syna, aby On bol prvorodený medzi mnohými bratmi (R 8,29). Je preto nutné, aby veriaci ľudia stále hľadeli na svojho Pána t. j., aby sa s odkrytou tvárou vzhliadali v Pánovej sláve sťa v zrkadle (2K 3,18). Len tak sa budú meniť od slávy v slávu od Pánovho Ducha. On sám nabáda tých, ktorí poslúchli Jeho pozvanie a dosiahli pokoj, aby vzali jeho jarmo na seba a učili sa od Neho, lebo je tichý a pokorný srdcom (Mt 11,29-30). Byť podobní Jemu, to nie je v súlade so spôsobom tohto veku, lebo zmýšľanie ľudí tohto sveta je sebecké, naproti tomu bol On dokonale

„A to je ten večný život, aby poznali teba, jediného pravého Boha a toho, ktorého si poslal, Ježiša Krista.“ (J 17,3)

nezištný. No iba znovuzrodené duše Ho môžu nasledovať a to jedine skrze prebývanie Svätého Ducha v nich.

Ľudia tohto sveta sú naklonení robiť zo seba viac, než sú. Náš Pán naopak. Plne sa ponížil a stal sa služobníkom. Zmaril sám seba. Aké vzácne bolo toto zmysľanie Bohu! Preto nás Božie Slovo napomína, aby sme mali Jeho zmysľanie (F 2,5).

On sa nikdy nepokúšal zaskvieť alebo ľubiť sa druhým; aké sa nám to zdá byť ťažké, pretože to vlastné „JA“ hrá vždy hlavnú rolu v našom živote. Z Jeho posto-

ja ku pokryteckej zbožnosti a falošnej spravodlivosti sa máme tiež učiť. Rovnako aj z Jeho postoja k náboženským bludom a nikdy sa s nimi nemáme zmierovať a spolčovať. Každý blud má zhubný vplyv.

Náš Pán nám ukazuje, ako sa máme chovať k politickému svetu. On sa nikdy nemiešal do politiky, nepodnecoval Židov proti cudziemu jarmu, pod ktorým vzdychali. Vo všetkom ukazuje svojim zmysľaním a chovaním, svojimi cestami, akí majú byť Jeho učeníci. On nám zanechal príklad, aby sme nasledovali jeho šľapaje.

Zotrúvali na modlitbách

Úvahy o modlitbe.

Benedikt Peters, fest+treu 4/07

**MNOHO VLÁDZE
MODLITBA
SPRAVDLIVÉHO
svojim pôsobením, ak sa koná
v úprimnej viere**

Text z Jakuba 5,16 obsahuje tri pravdy:

Modlitba dokáže divy. Nie je to len akási príležitostná ozdoba v živote kresťana,

1. **modlitba** – je to práve modlitba, ktorá zmôže mnoho
2. **spravodlivého** – človeka, ktorého za spravodlivého pokladá Boh
3. **pôsobiaci** – musí byť vo viere

ale centrum duchovného života. Len si pripomeňme, že Pán Ježiš neučil svojich učeníkov, ako majú kázať, ale opakovane ich učil, ako sa majú modliť. Kresťanov duchovný život totiž nie je nikdy hlbší ako jeho modlitebný život. Je to pravda? Určite, pretože v modlitbe zaujímame správny postoj pred Bohom:

- je dobré, že sa modlíme, **pretože sme iba Jeho stvorenie,**
- je dobré, že sa modlíme, **pretože sme hriešnici,**
- je dobré, že sa modlíme, **pretože sme spasení.**

Keď sa modlíme, vyznávame, že sme úplne závislí od Boha. Modlitba je dôkaz a vyznanie, že Boh je Boh a my sme iba jeho stvorenie, že naše ruky sú prázdne, nemáme nič a všetko patrí Jemu. To platí pre každú našu potrebu v pozemskom i večnom živote.

Spása človeka je Božie dielo, je z neba. Všetko, čo s ňou súvisí, musí byť dané z hora: „**Človek nemôže nič vziať, keby mu to nebolo dané z neba**“ (J 3,27). **V nás sa nenachádza nič dobré,** pretože **sme hriešnici: „Lebo viem, že neprebýva vo mne, v mojom tele dobré“** (R 7,18). A preto z nás nič dobré nemôže vychádzať. Všetko dobro ktoré sa nám dostáva pochádza jedine od Boha: „**Každé dobré danie a každý dokonálny dar zostupuje z hora od Otca svetiel...**“ (Jk 1,17) Preto i prvé blahoslavenstvo, ktoré otvára dvere ďalším blahoslavenstvám znie: „**Blahoslavení chudobní duchom, lebo ich je nebeské**

kráľovstvo“ (Mt 5,3). Doslovný grécky preklad znamená: žobráci duchom. Žobrák naozaj nemá nič, ani si sám nedokáže pomôcť a preto žobre. **Blahoslavený je ten, kto pozná, že v postavení pred Bohom je úbohým žobrákom, že nemá nič a ani si nedokáže sám pomôcť.** Preto si musí všetko od Boha vyprosiť.

Sme spasení a patríme do Božieho kráľovstva a sme povolani i k tomu, aby sme spolupracovali na jeho rozširovaní. To sa deje predovšetkým **modlitbou**. Kráľovstvo, o ktorom Pán Ježiš hovorí v kázni na vrchu sa uskutočňuje modlitbami jeho svätých: **„Vy sa teda modlite takto: ...Nech príde tvoje kráľovstvo!“** (Mt 6,10) Božie kráľovstvo sa nebuduje armádou a silou, prostriedkami, ktoré držíme vo svojich rukách, ale **iba jeho Duchom** (Zach 4,6). Aby jeho Duch pôsobil a konal, za to sa máme modliť (Mt 7,7-11; L 11,13; Sk1,14; 2,1; 4,31; Ef 1,17).

Modlitba na prvom mieste

Modlitbou, volaním k Bohu začínala záchrana Izraela v Egypte (2M 2,23.24; 5M26,7). Modlitbou začína spasená duša nový život (R 10, 12-13). Každé veľké duchovné prebudenie malo svoj počiatok čo i len v malej skupinke verných modlitebníkov. Kniha sudcov nás vyučuje, že na počiatku každej nápravy bolo volanie k Bohu o jeho zásah. Modlitba má byť na prvom mieste pretože:

- **modlitba otvára nebo nad nami** (L 3,21),
- **modlitba otvára Duchu Svätému všetky dvere aby pôsobil v nás a skrze nás** (L 3,22).

Samozrejme, že krst nášho Pána a s tým spojené udalosti sú jedinečné. Ale i tu môžeme nájsť všeobecný princíp, ktorý platí pre každého, kto Pánu Ježišovi patrí. Modlitba otvorila nebo každému z nás, keď sme k nemu po prvýkrát volali ako hriešnici obvinení z hriechu. Odvtedy máme nebo odomknuté. Ale skutočne sa

nám nebo otvára vtedy, keď na modlitbách hľadáme tvár toho, kto tróni na nebesiach (Ž 123,1; Žd 4,16). Keď sme sa znovuzrodili a Boh nás prijal ako svoje deti, poslal do našich srdiec Ducha synovstva (G 4,7), ktorý odvtedy prebýva v nás (2Tim 1,14). **Ale podľa toho, v akej miere sa pred Bohom na modlitbe pokorujeme a vydávame do jeho ruky, aby sme konali jeho vôľu, podľa toho sa otvárajú Duchu Svätému dvere v nás, aby v nás a skrze nás mohol účinkovať.**

„...bezo mňa nemôžete nič robiť“ (J 15,5). Ak je to pravda, tak potom musíme viac ako po všetkom ostatnom túžiť po Božej pomoci, prítomnosti a posile. To neznamena nič iné ako najprv sa modliť, potom pracovať. A po práci sa opäť modliť.

„Modlitbu môžeme prirovnať k vyučovaciemu procesu, v ktorom poznávame svoju vlastnú nehodnosť. Keby nám Boh dal svoje dobré dary bez toho, aby sme sa za ne modlili, nikdy by sme nepoznali svoju biedu, neschopnosť, ničotnosť, prázdnotu a odkázanosť na neho. Uzdravujúci vplyv modlitby spočíva v tom, že oslavuje a vyvyšuje Boha a človeka zarduje tam, kam patrí – do prachu. Je to veľmi potrebná lekcija pre takú pyšnú bytosť ako je človek. A tak sa stáva modlitba, odhliadnuc od toho či je vypočutá alebo nie, veľkým požehnaním pre kresťana. Tak ako je pretekár každodenným tréningom stále lepšie pripravovaný na zápas, podobne i my každodennou posvätnou prácou modlitby získavame silu do nášho životného zápasu. Modlitba – to sú tie pozdvihnuté Mojžišove ruky, mocnejšie ako Jozuov meč, ktoré spôsobili porážku Amalechitom. Modlitba opásava ľudskú slabosť Božou silou, mení ľudskú hlúposť na Božiu múdrosť a dáva ustarostenému hriešnikovi pokoj Boží. Neexistuje nič, čo by pravá modlitba nevládala. Ďakujeme Ti, veľký Bože za Tvoj trón milosti, prístupný omilostenému hriešnikovi, za ten nádherný dôkaz tvojej lásky a dobroty!“ (C. H. Spurgeon)

Čím sme starší, stále viac poznávame, že človek človeku nevie pomôcť, ani ho potešiť, posilniť či zachrániť (Ž118,8-9; 60,13; 69,18-21). Pravou útechou pre každého je Boh. S rokmi narastá poznanie našej úplnej bezmocnosti, keď ide o nápravu problematických veriacich, alebo o snahu priviesť hriešnikov k pokániu. Stále jasnejšie poznávame, že nemáme nič a nedokážeme pomôcť sebe, ani druhému. Všetko drží Boh vo svojej ruke a my máme tú výsadu, že to, čo potrebujeme a je v súlade s Jeho vôľou, si smieme od Neho vyprosiť.

Kto sa nemodlí, verí, že drží okolnosti, ľudí i budúcnosť vo svojej ruke. Aký nezmysel! Aká pýcha! Aký hriech! Ak takto konáme i my, divíme sa, že Boh nie je s nami?

VZÝVANIE

Miroslav Vyhnánek

„Vzývaj ma v deň súženia, vytrhnem ťa a budeš ma oslavovať.“ (Ž 50,15)

„Bolí ma obklúčili bolesti smrti a naši ma úzkosťou hrobu; bol som našiel súženie a trápenie duše. Ale som vzýval meno Hospodinovo a vravel som: Prosím, ó, Hospodine, vyslobod' moju dušu! Hospodin je milostivý a spravodlivý a náš Boh sa zľutováva. Hospodin ostríha prostých. Bol som zbiedený a pomohol mi. Navráť sa moja duša na svoj odpočinok, lebo Hospodin ti učinil dobrodenie. Lebo si vytrhol moju dušu zo smrti, moje oko si zachránil od slzy, moju nohu od klesnutia.“ (Ž 116,3-8)

Čo nie je vzývanie? Nie je to povznášajúce rozporenie vyvolané slovom básnika, ani rozochvenie pri speve chorálu, ani očarujúca moc tajomných obradov. Vzývanie je volanie hynúcej duše na Spasiteľa v očakávaní Jeho záchrany. Je to volanie o pomoc k Bohu, v ktorého silách je záchrana, a v ktorého srdci je zľutovanie nad utrápenou a úzkosťou smrti ubolenou dušou. Je to krik viery „Prosím, ó, Hospodine, vyslobod' moju dušu!“ k milostivému a spravodlivému Bohu, ktorý prejavuje súcit s nevládnym človekom, poskytuje mu pomoc, útechu a odpustenie. Sú rôzne príčiny, pre ktoré je ľudská duša zo-

vretá strachom, neistotou a úzkosťou. Straty, nehody, rôzne hrozby, neočakávané udalosti,... a volá: „Bože, pomôž!“ A je strach z odpłaty za vlastné viny, pre ktoré čaká dušu podľa Božieho práva spravodlivý súd a smrť. V Biblii prežil tento strach kráľ Ezechiáš a opísal takto: „**Predstavoval som si až do rána, že ako lev, tak skrúši všetky moje kosti, že za chvíľu, ako zo dňa do noci mi učiniš koniec. Pišťal som ako lastovička, zorav, lkal som ako holubica; moje oči boli zomdleli hľadiac k výsosti. Vravel som: Hospodine, trpím násilie, stoj za mňa!... Ta budem chodiť po všetky svoje roky s horkosťou svojej duše.**“ (Iz 39,13-14)

Stoj za mňa! Boh nie je proti nám. Boh sa nás so súcitom zaujal. Preto poslal Pána Ježiša, aby zomrel za naše hriechy a vstal z mŕtvych pre naše ospravedlnenie a tak nám dal východisko zo smrti. Pán Ježiš povedal: „**Ameň, ameň vám hovorím, že ten, kto čuje moje slovo a verí tomu, ktorý ma poslal, má večný život a nepríde na súd, ale prešiel zo smrti do života.**“ (J 5,24) Boh odpúšťa každému, kto nechce zahynúť a preto uverí v Pána Ježiša svojho Spasiteľa a zavolá na Neho: „*Pane Ježišu, zmiluj sa nado mnou!*“ Pán Ježiš súciti s utrápenými dušami a volá také k sebe: „**Podťe ku mne všetci, ktorí pracujete a ste obťaženi a ja vám dám odpočinutie.**“ (Mt 11,28) Reaguje na ubolený a smrťou prestrašený krik viery tak, ako naša duša na piskot vystrašenej lastovičky, ako na lkanie holubice. „**Lebo... Hospodin je blízky tým, ktorí sú skrúšeného srdca a tých, ktorí sú zdrteného ducha, zachráni.**“ (Iz 57,15)

Žalmista, vo vyššie citovanom 116. žalme, vzýval meno Hospodinovo, keď pokorne volal: „*Prosím, ó, Hospodine, vyslobod' moju dušu!*“ A v očakávaní viery nebol zahanbený. Hovorí: „*Učinil mi dobrodenie. Bol som zbiedený a pomohol mi, vytrhol moju dušu zo smrti, zotrel jej slzy a voviedol ju do pokoja.*“ Toto poznanie Boha má každá duša, ktorá vo viere volala: „**Bože, buď milostivý mne hriešnemu! Lebo každý, kto bude vzývať meno Pánovo, bude spasený.**“ (R 10,11)

MILÝ ČITATEĽ, UŽ SI VOLAL VO VIERE NA NEHO? SI SPASENÝ?

Z ponuky MSEJK

▣ Belko – biely baranček – Zsóka Farkašová

Toto podobenstvo by sa dalo nazvať aj návodom pre radostné putovanie v stáde (zbore, rodine). Autorka nevšedným spôsobom obdarila ovečky v stáde dobrého pastiera ľudskými vlastnosťami, výstižnými menami, no a to najdôležitejšie, ovečky v príbehu prehovorila, nie len béekajú. Takto sa malý aj veľký čitateľ dozvie čo je dôležité pri putovaní v stáde. Príbeh je poučný pre dobrých aj zlých pastierov.

▣ Boží Plán pre výchovu našich detí – John MacArthur

Autor v ôsmych kapitolách zhrňa bohaté vlastné skúsenosti vo výchove detí a vnúchat. V súčasnosti satanovým terčom útokov je zvlášť základná bunka spoločnosti: rodina. Nasadil všetky prostriedky aby rozvrátil rovnováhu, poriadok stanovený Bohom. Je treba sa vrátiť k Božiemu slovu a učiť sa zo skúseností generácii pred nami. Často však bez skúseností odborníkov, laik nedokáže odhaliť rafinovanosť, úskočnosť satana a jeho prostriedkov. Zvlášť to platí o súčasnosti. „V posledných dňoch budú nebezpečné časy“.

▣ Kristus v obraze stánku – Vladimír Paserín st.

Boh mnohým spôsobom vopred svedčil o Mesiášovi, vyvolenom služobníkovi. Najhmatateľnejšie a najrozumiteľnejšie svedectvá nachádzame v stane zhromaždenia. Len im treba rozumieť. O charaktere Kristovom svedčí každá nitka, miera, zlato, vzácne drevo, zvonček, granátové jablko. Proste všetko. Len to treba vidieť. Autor pomocou Slova Božieho, predmetov v Stánku otvára naše oči pre charakter Kristov a konečnom dôsledku aj pre to, aký má byť vyznávajúci kresťan.

▣ Škola poslušnosti – Andrew Murray

Naše spasenie bolo vydané poslušnosťou. Poslušnosťou viery sa aj získava. Bez poslušnosti nie je možné hovoriť o nasledovaní Pána Ježiša. Poslušnosť je nevyhnutnou vlastnosťou pre vyrovnané radostné vzťahy v rodine, zbore a základom vzťahu človeka s Bohom. Autor na pozadí vlastných skúseností podáva praktické rady pre putovanie na ceste viery v poslušnosti.

▣ Moja obrázková Biblia – V. Gilbert Beers

Pomocou 170 citlivo vybraných biblických príbehov môžeme už v útlom veku uviesť deti do tajomstiev Božích práv a jednaní s ľudstvom. Odporúčané biblické texty, krátke prerozprávania príbehu, jemné, plno farebné vyobrazenia príbehu, doplnené motivujúcimi otázkami pre prácu rodičov s deťmi a nakoniec malé vysvetlenie pre podstatu práce s deťmi v rodine, to všetko je obsiahnuté v tejto praktickej príručke pre ranný vek dieťaťa.

▣ Túžba oklamáných – Wolfgang Bühne

Kniha je zostavená z 9 krátkych, pravdivých svedectiev o Božej moci, dokazujúcej sa v znovuzrodení stroskotaných životov. Veríme, že bude dobrým nástrojom pre mnohých, zmietajúcich sa pod vplyvom rôznych závislostí. Jej čítanie však môže vhodne motivovať aj veriacich ľudí v modlitebnom zápase za závislých v ich blízkosti.

▣ Vernosť a šťastie na celý život – G. a V. Scheunemann

Vernosť je základná charakterová vlastnosť Božia a má byť aj veriaceho človeka. Pokojný a radostný rodinný život je nepredstaviteľný bez vernosti. Manželia Scheunemannovi predkladajú návod pre takýto život od dospievania až do staroby. Zvláštnou citlivosťou vyslovujú otázky pohlavnosti, usmerňujú v čase voľby životného partnera a sprevádzajú aj obdobie krízových rokov. „Príklady priťahujú.“ Z knihy je cítiť, že to nie je teória, ale z milosti prežitá a opísaná skúsenosť.

Objednávky možno zasielať na www.msejk.sk alebo adresu redakcie časopisu Kresťan.

„Hospodin je blízky tým, ktorí sú skrúšeného srdca a tých, ktorí sú zdrteného ducha, zachráni.“

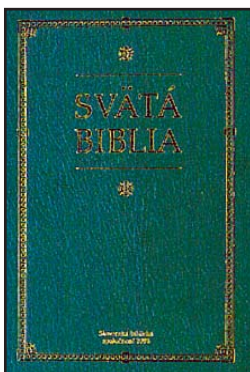
(Iz 57,15)

Srdečne pozývame k Božiemu slovu kázanému v nedeľu od 15,00 – 16,00 hod. a v stredu od 18,30 – 19,30 hod. v zborovom dome Kresťanského zboru v Bratislave na Tehelnej 22.

ODPORÚČAME

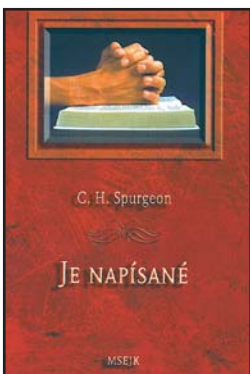
Uvedené tituly, ako aj zoznam ďalšej literatúry je možné získať na adrese: Misijná spoločnosť evanjelia Ježiša Krista, Púpavova 4, 84104 Bratislava, alebo na adrese redakcie časopisu Kresťan.

Svätá Biblia

Z pôvodných jazykov preložil Prof. Jozef Roháček. Podľa prvého revidovaného vydania z roku 1951 vydala Slovenská biblická spoločnosť

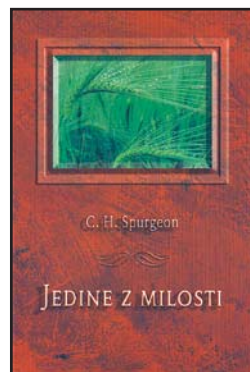
C. H. Spurgeon: Je napísané

(v prílohe: **Dvere sú otvorené**)
Na príklade pokúšania Pána Ježiša na púšti predkladá autor Božie slovo ako základ viery všetkým pokúšaným. V kapitole „Najväčší boj“ sa popisuje výzbroj k zápasu o vieru v evanjelium.

120x180 mm 104 strán

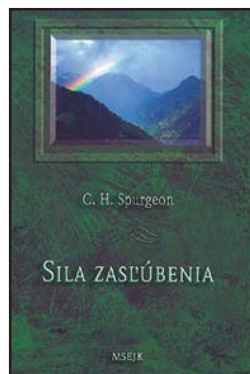
C. H. Spurgeon: Jedine z milosti

Aj po stopäťdesiatich rokoch znie výklad z pera „Kniežata kazateľov“ presvedčivo a sviežo.

120x180 mm 96 strán

C. H. Spurgeon: Sila zaslúbenia

„Zaslúbenia Písma Svätého nech sa stanú príslovím Božieho ľudu“, povedal autor knihy. Úvahy k posilneniu dôvery k Bohu, pochopeniu princípov Božích zaslúbení a plodnej viere.“

120x180 mm 96 strán

Objednávky možno zasielať na www.msejk.sk alebo adresu redakcie časopisu Kresťan.